



Mes esame **NATO**

**2026 m. rašinių konkurso
laureatų darbai**



Mes esame **NATO**

2026 m. rašinių konkurso
laureatų darbai

Vilnius, 2026

Mes esame NATO

2026 m. rašinių konkurso laureatų darbai

Išleido

MOBILIZACIJOS IR PILIETINIO PASIPRIEŠINIMO DEPARTAMENTAS
PRIE KRAŠTO APSAUGOS MINISTERIJOS
Giedraičių g. 41-101, LT-09303 Vilnius
www.mppd.lrv.lt

Redaktorius

Vytautas Beniušis

Viršelio nuotraukos autorius

Lietuvos kariuomenė

Maketavo

LJ „KRIVENTA“
V. Pietario g. 5-3, LT-03122 Vilnius
Tel. +370 682 47 899
kriventa@kriventa.lt
www.kriventa.lt

Dizainerė

Ilona Chmieliauskaitė

Tiražas 100 egz.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios
bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale „ibiblioteka.lt“.

ISBN 978-609-462-291-5

- © Mobilizacijos ir pilietinio pasipriešinimo departamentas
prie Krašto apsaugos ministerijos, 2026
- © LJ „Kriventa“, 2026

Mieli skaitytojai,

Šio leidinio puslapiuose – jaunosios kartos mintys apie Lietuvą, NATO ir mūsų bendrą atsakomybę už valstybės saugumą. Šiemet konkursui „Mes esame NATO“ pateikta daugiau kaip 400 rašinių lietuvių, anglų, prancūzų, lenkų ir vokiečių kalbomis. Toks moksleivių aktyvumas rodo, kad jaunimas aktyviai domisi nacionalinio saugumo klausimais ir ieško atsakymų į šiandienos geopolitinius iššūkius.

Ypač džiugu, kad šiemet sulaukėme darbų ne tik iš visos Lietuvos, bet ir trijų užsienio valstybių. Vienuolika svetur gyvenančių jaunuolių išbandė jėgas moksleivių rašinių konkurse. Tai patvirtina, kad užsienyje gyvenantis ir besimokantis Lietuvos diasporos jaunimas išsaugo ryšį su Tėvyne, domisi jos saugumu ir jaučia atsakomybę prisidėti prie Lietuvos ateities.

NATO nėra vien tarptautinių susitarimų, institucijų ar karinių pajėgumų visuma. Aljanso stiprybę pirmiausia lemia narių vienybė, tarpusavio pasitikėjimas ir pasiryžimas ginti bendras vertybes. Žodžiai „Mes esame NATO“ primena, kad Lietuva nėra tik saugumo gavėja. Esame visateisė Aljanso narė, kartu su sąjungininkais prisidedanti prie bendros gynybos, o kiekvieno piliečio sąmoningumas, atsakomybė ir pasirengimas stiprina visos valstybės atsparumą.

Šis konkursas kasmet patvirtina, kad pilietiškumas prasideda nuo domėjimosi, gebėjimo argumentuotai reikšti savo mintis ir noro suprasti pasaulį, kuriame gyvename. Jaunųjų autorių darbuose atsiskleidžia ne tik žinios apie NATO ar nacionalinį saugumą, bet ir brandus požiūris į laisvę, atsakomybę bei mūsų valstybės ateitį.

Nuoširdžiai dėkoju visiems konkurso dalyviams, jų mokytojams ir šeimoms, taip pat partneriams, padedantiems kasmet tęsti šią prasmingą iniciatyvą. Kviečiu atsiversti šį leidinį ir susipažinti su laureatų darbais. Tikiu, kad jų mintys įkvėps dar kartą įvertinti laisvės, vienybės ir pilietinės atsakomybės svarbą.



VIRGINIJUS VITALIJUS VILKELIS,
Mobilizacijos ir pilietinio pasipriešinimo
departamento prie Krašto apsaugos
ministerijos direktorius



Dear readers,

First of all, I would like to thank all students for taking part in this competition. You did not just write essays – you took the time to question, analyze, and form your own views on issues that matter to all of us.

Also, I would like to thank the teachers. You are helping to raise a generation that is informed, responsible and capable of independent thinking. Thank you for supporting this initiative.

For 77 years, NATO has adapted to a changing world. Today, that pace of change is faster than ever. The challenges we are facing are more complex, more unpredictable, and constantly evolving. And that means that NATO must continue to evolve, to stay ready, and stay relevant. This is exactly why we need you – the young generation.

We need your perspective, your ideas and ability to see things differently. We need you to understand history. Not only where we succeeded, but also where we did not, so that we can do better moving forward.

Because today, defending our countries does not only happen on the battlefield. It also happens online, in what we read, what we share, and what we choose to believe.

Misinformation and propaganda are not abstract threats, they are real challenges. The ability to question what you see, check facts, and think critically is not just a useful skill, it is a form of defense. And it matters.

All of the students participating in this essay competition represent the future of Lithuania. A future that depends on people who are informed, resilient, and not afraid to think for themselves.

Defense is not just the job of the military. It is something we all take part in as members of a democratic society. There is a role for every one of you.

So continue to use your voice, no matter the language!

Thank you for being here, and for helping build a stronger future.

COL. MERLIJN HEILIGERS,
Commander of the NATO Force
Integration Unit in Lithuania





Lietuvos kariuomenės nuotr.

Jau aštuntus metus Mobilizacijos ir pilietinio pasipriešinimo departamentas prie Krašto apsaugos ministerijos kartu su partneriais organizavo nacionalinį moksleivių rašinių konkursą „Mes esame NATO“. Konkursas kvietė 8–12 klasių mokinius domėtis nacionalinio saugumo, pilietiškumo ir NATO temomis, analizuoti šiandienos geopolitinius procesus bei argumentuotai reikšti savo mintis.

Konkurso dalyviai galėjo rinktis vieną iš trijų temų:

1. NATO ir hibridinės grėsmės – kas tai yra ir kaip NATO galėtų į jas reaguoti?
2. Lietuvos atstovavimas NATO jaunimo viršūnių susitikime. Įsivaizduokite, kad atstovaujate savo šaliai NATO jaunimo viršūnių susitikime. Kokias unikalias savo bendruomenės problemas ar prioritetus iškeltumėte ir kaip siūlytumėte NATO jas spręsti?
3. Laiškas į ateitį – kokio pasaulio tikėtės po dešimties metų ir kokį vaidmenį jame galėtų atlikti NATO?

Konkursas sulaukė rekordinio susidomėjimo – daugiau kaip 400 moksleivių pateikė darbus lietuvių, anglų, lenkų, prancūzų ir vokiečių kalbomis. Šiemet gauti 164 darbai lietuvių, 137 – anglų, 79 – prancūzų, 22 – lenkų ir 9 – vokiečių kalbomis.

Nuoširdžiai dėkojame konkurso partneriams – Jungtinių Amerikos Valstijų, Jungtinės Karalystės, Prancūzijos Respublikos, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Lenkijos Respublikos ambasadoms Lietuvoje, Prancūzų institutui Lietuvoje, Britų tarybai bei NATO pajėgų integravimo vienetui Lietuvoje – už ilgametį bendradarbiavimą ir indėlį į konkurso organizavimą. Taip pat dėkojame informaciniams partneriams – naujienų portalui „15min“ ir dienraščiui „Kurier Wileński“ – už pagalbą skleidžiant žinių apie konkursą ir skatinant jaunimą dalyvauti.

Konkurso laureatų apdovanojimo ceremonija vyko Lietuvos Respublikos Seimo Kovo 11-osios Akto salėje. Esame dėkingi Lietuvos Respublikos Seimo Nacionalinio saugumo ir gynybos komiteto biurui už pagalbą organizuojant renginį, o Lietuvos kariuomenei – už suteiktą galimybę konkurso laureatams apsilankyti Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino štabo batalione, iš arti pamatyti karių ekipuotę ir naudojamą ginkluotę.

Kviečiame leisti į pažintį su laureatų darbais. Tikimės, kad tai paskatins pažvelgti į NATO, Lietuvos saugumą ir šiandienos geopolitinius iššūkius jaunų žmonių akimis. Pažymime, kad autorių kalba netaisyta.

Turinys

GERIAUSI DARBAI LIETUVIŲ KALBA

9

Vesta Bajoriūnaitė, Panevėžio „Minties“ inžinerijos gimnazija	10
Žygimantas Balčiūnas, Alytaus šv. Benedikto gimnazija	15
Erildas Rasickas, Raseinių r. Viduklės Simono Stanevičiaus gimnazija	21
Yevanhelina Timoshenko, Tauragės Jovarų pagrindinė mokykla	23

GERIAUSI DARBAI ANGLŲ KALBA

25

Viltė Stankutė, Veiviržėnų Jurgio Šaulio gimnazija	26
Deimantė Petrošiūtė, Šilalės Simono Gaudėšiaus gimnazija	29
Milda Puškoriūtė, Verslo ir svetingumo profesinės karjeros centras	32
Urtė Pleškaitė, Panevėžio r. Raguvos gimnazija	34

GERIAUSI DARBAI PRANCŪZŲ KALBA

36

Kornelija Vytautė Giedraitytė, Lietuvos sveikatos mokslų universiteto gimnazija	37
Elena Krušnaitė, Vilniaus Simono Daukanto gimnazija	40
Ronja Erkes, Lietuvos sveikatos mokslų universiteto gimnazija	43

GERIAUSI DARBAI LENKŲ KALBA

45

Milana Jurevič, Vilniaus Lazdynų mokykla	46
Damian Niewierowicz, Vilniaus šv. Jono Pauliaus II gimnazija	49
Nelija Vinogradova, Vilniaus Juzefo Ignacijaus Kraševskio gimnazija	52

GERIAUSI DARBAI VOKIEČIŲ KALBA

55

Kamilė Viktoravičiūtė, Vilkaviškio „Aušros“ gimnazija	56
Birutė Venslavičiūtė, Vilniaus Žirmūnų gimnazija	62

GERIAUSI DARBAI LIETUVIŲ KALBA



Iš praeities į ateitį

Pasaulis nerimsta. Kyla vis daugiau politinių nesutarimų bei grėsmių kilti karams, kurie gali prasidėti dėl propagandos skleidimo, kuri ypač yra greitai paskleidžiama hibridinėmis atakomis. Tai šiuolaikinio pasaulio nesantaikos reiškimo būdas. Hibridinės atakos gali būti įvairaus pobūdžio: kibernetinės atakos (tyčiniai įsilaužimai į kompiuterines sistemas, tinklus, siekiant vogti, keisti ar naikinti duomenis), terorizmas (nusikalstama veika arba grasinimas susidoroti smurtu, nukreiptu prieš civilius), energetinių išteklių saugumo sutrikdymas. Kodėl jos tokios pavojingos? Tinkama terpė kibernetinėms atakoms, nes plečiasi socialiniai tinklai ir kibernetinių nusi kaltėlių, programišių įgūdžiai, tobulėja galimybės. Taigi, darosi vis lengviau apgauti mažai ar beveik niekuo nesidominčius ir patiklius civilius. Žmonės tiek šiais, tiek senaisiais laikais pasitikėjo ir pasitiki vieni kitais, tačiau šių laikų pasitikėjimą labai dažnai lydi apgaulė. Kas padėtų to išvengti? Filosofai yra tie žmonės, kurie stebi aplinką, pokyčius, įvairaus tipo žmones ir daro išvadas, jie nėra tokie patiklūs ir dažniausiai turi nuomonę pagal savo nuostatas. Mes puikiai žinome iškilius filosofus, kaip: Aristotelį, Sokratą, I. Kantą, A. Kamiu ir kt. Jie daug prisidėjo prie pasaulio tobulėjimo, iškėlė begales svarbių klausimų. Įdomu, kaip jie matytų šių laikų modernų pasaulį, kokias išvadas bei pasiūlymus jie pateiktų hibridinėms grėsmėms mažinti arba net panaikinti.

Informacinių technologijų galimybės plečiasi. Aš dalyvavau gimnazijos pilietiškumo ugdymo projekte ir ilgai svarsčiusi parašiau straipsnį, kuriame plačiai aprašiau informacinių technologijų raidą ir galimus ateities išradimus. Taip sulaukiau susidomėjimo iš informacinių specialistų

organizacijos. Juos labai sudomino mano pateikti ateities spėjimai, šių dienų aktualijos jiems kėlė daug klausimų. Aš, pasisėmusi idėjų iš projekto rezultatų, pasiūliau konkretų bandymą, t. y. sugeneruoti vieno iš filosofų mintis ir patirtis, kurios galbūt padėtų, atsigręžus į praeitį, geriau suvokti ateitį ir priimti protingus sprendimus pasauliui tobulinti. Išgirdę šią idėją, jie, bendraminčiai mokslininkai, „prikėlė“ A.Kamiu: surinko visus patikimus šaltinius, vaizdo įrašus, citatas – viską, ką tik buvo įmanoma jo kurta rasti, sukūrėme hologramą. Gali kilti klausimas, kodėl sugalvojome prikelti būtent jį. Atsakymas paprastas: jo kūryboje žmogus vaizduojamas kaip priešiška ir svetima šiam pasauliui būtybė, nes pasaulis pats yra absoliučiai priešiškas niekingam žmogui. Taip pat jis akcentuoja buvimo savimi svarbą, visgi tik pats žmogus yra atsakingas už savo gyvenimą ir savo sprendimus.

Jungiamo holograma

Vesta. Sveiki.

Kamiu. Laba diena.

Vesta. Kaip jaučiatės?

Kamiu pamato aplinką ir nesuvokia, ką mato. Jo dabarties aplinkoje esančios šiuolaikinės technologijos stebina.

Kamiu. Jaučiuosi gerai, tik ši aplinka man atrodo keista.

Vesta su Kamiu holograma kalbasi kaip su tikru žmogumi ir nebando paaikškinti, kad jis nėra tikras, o sukuria istoriją, kad jis laiko mašina atkeliaavo į XXI amžių... Taip baigia savo paaiškinimą.

Vesta. Taigi jūs čia ne veltui. Mūsų pasaulį vėl užklupo įvairiapusiai karai. Naudojamos naujausios taktikos kare. Ne taip kaip jūsų išgyventame Antrajame pasauliniame kare. Aš jums norėčiau pateikti keletą klausimų, į kuriuos, tikiuosi, jūs galėsite atsakyti. Gal taip rasime svarbių sprendimų.

Kamiu. Gerai, pradėkime, tikiuosi, gebėsiu atsakyti apie šių dienų problemas.

Vesta. Kaip NATO galėtų reaguoti į hibridines grėsmes?

Kamiu iki galo nesupranta klausimo...

Kamiu. Nesuprantu. Ar aš atkeliavau iš praeities tam, kad iš manęs pasityčiotumėte? Visiškai nesuprantu... Kokį klausimą man čia pateikėte?

Nors Kamiu žino, kad 1949 m. buvo pasirašyta Šiaurės Atlanto sutartis, kuria remiantis buvo sukurtas Vakarų valstybių gynybinis Aljansas NATO, jis vis tiek nežino apie daug įvykių, į kuriuos įsiterpė NATO. Taigi programuotojai sugalvojo į jo pasąmonę įdiegti svarbiausias žinias, kurių prireiktų jam atsakant į klausimus.

Kamiu. Nesvarbu, kokiame amžiuje žmogus gimsta, jis yra smalsi būtybė, kuri apie rūpimą dalyką sieks rasti kuo daugiau informacijos, tačiau



šių laikų karta yra gan patikli ir išgirdusi klaidingą informaciją iš autoriteto ar kito jiems atrodančio svarbaus asmens ja patikės ir įsimins. Reikia puoselėti kritinį mąstymą nuo pat mažų dienų. Atsiradusios naujos, kaip: pilietiškumo pamokos ir gyvenimo įgūdžiai, galėtų įterpti į programą kritinio mąstymo lavinimo temas ir duoti vaikams, paaugliams ieškoti straipsniuose ar bet kokiuose šaltiniuose dezinformacijos apraiškų. Interneto platybės yra atviros visiems. NATO galėtų įdarbinti daug informacinių technologijų specialistų, kurie prižiūrėtų šią padriką erdvę ir blokuotų bet kokią dezinformaciją. Aišku, šią dezinformaciją visų pirma reikėtų atpažinti. Taigi, galėtų būti įsteigtos specialios tarnybos (visose NATO šalyse), kurios tiek atpažintų, tiek apgintų civilius nuo galimos propagandos plitimo.

Vesta. Dėkoju už tokį labai išplėtotą atsakymą. Tačiau jūs parašėte filosofinę esė „Sizifo mitas“, kurioje šiuolaikinį žmogų susiejate su Sizifu. Ar nemanote, kad išsprendus šią problemą atsiras kita, dar svarbesnė, ir tie, kurie stengiasi, pavirs sizifais, kurių pastangos neturi ilgalaikės prasmės?

Kamiau. Be abejo, atsiras, tačiau ne tik mieste, šalyje ar pasaulyje atsiranda nelaimingų įvykių, juos mes galime aptikti savo namuose. Pavyzdžiui: ar, sudaužiusi stiklinę, tu jos šukių nesurinksi galvodama, kad kažkada sudaužysi didesnę ir bus dar sunkiau viską sutvarkyti? Manau, kad ne. Tai taip pat svarbu ir visuomenei susitelkti į dabar esančias problemas ir kovoti su jomis, kaip tik išmanome, kitaip kaltinsime save, kad nieko nedarėme.

Vestą sužavėjo Kamiau paprastas buitinis pavyzdys, kuris puikiai tiko visuomenės pastangoms apibūdinti. Ji pritardama Kamiau minčiai palinkėjo galvą. Vesta lyg ir jau norėjo užduoti naują klausimą, tačiau įsiterpė Kamiau.

Kamiau. O kokia tavo asmeninė patirtis santykiyje su NATO reakcija į hibridines grėsmes? Ką manai, kaip šios grėsmės gali paveikti tavo kartą?

Vesta. Daugelis mano kartos žmonių nesugeba sustoti ir įvertinti situacijos, jie tiesiog gyvena rutinoje nuo ryto iki vakaro, jų gyvenimo tempas greitas ir jie to net nesuvokia, nes tai tapo kasdienybe, daugeliui rūpi tik jų asmeniniai darbai, užsiėmimai. Sekame žinias, jose vaizduojamus žiaurius įvykius, bet jų nematome išėję į gatvę, taigi nesuvokiame įvykių svarbos.

Socialiniai tinklai, žinios, pamokos, draugų pasakojimai – visa tai yra informacijos perteklius, kurį kiekvieną dieną patiriame, negebame sutelkti dėmesio ir svarbius įvykius praleidžiame pro akis. Ši grėsmė, man atrodo, svarbiausia, nes patikimumas neišeis į naudą ateityje. Pavyzdžiui, man sukako 18 metų ir jau turiu rinkimų teisę, bet esant tokioms grėsmėms mano bendraamžiai, atėjus rinkimų dienai, gali būti paveikti propagandos. Niekas nesuprasdami gali balsuoti už menkiausias vertybes, tikslus turintį žmogų, tačiau aplinkoje girdžiu žodžius „nauji NATO gynybiniai planai“ ir tai man suteikia daugiau stabilumo ir pasitikėjimo, kad viskas yra kontroliuojama, kad NATO Aljansas puikiai žino apie galimas kibernetinio saugumo grėsmes.

Kamui. Tavo įžvalga nuostabi, ji man leido dar labiau įsigilinti į šiuolaikinio žmogaus mąstyseną. Manau, jaunimui reikalingas išsamesnis informacinis raštingumas ir stiprus pilietiškumas, tada informacija pasieks ir tuos, kurie net nežino apie tokį dalyką kaip hibridinė grėsmė.

Vesta. Dėkui jums už nuostabias idėjas, kuriomis vadovaudamiesi, tikiuosi, gebėsime rasti sprendimus. Esu rami žinodama, kad mano šalis priklauso NATO.

Kamui. Malonu, kad galėjau padėti. Atmink: valdai informaciją – valdai valstybę.

Holograma baigėsi.

Po šio nerealaus susitikimo grįžau namo. Į kambarį įėjusi mama paklausė, kodėl toks susirūpinęs mano veidas.

Atsakiau:

– Gal tik taip atrodo, viskas gerai....

Nusišypsojau.

Antrojo šaltojo karo informacinis frontas: NATO, hibridinės grėsmės ir jaunimo atsakas

In the darkest times, should the stars also go out? – būtent tokiais žodžiais ar panašiomis šių žodžių formomis populiariojoje medijoje vaizdžiai ir dažnai minimas vokiečių dramaturgas ir poetas Bertold Brecht. Ar klausimo retorika grįstinas ir toks pat keblus klausimas, užduodamas siekiant objektyviai analizuoti šiandienos geopolitines aktualijas, iš kurių viena svarbiausių šiuo metu yra mišraus pobūdžio informacinės grėsmės. Analizuojant jų reikšmę žmonijos ir žmogaus būčiai bei keliamas problemas, kurių atskleidimas gali tapti žingsniu, padėsiančiu jų išvengti, privalu atskirti tolesnės analizės pobūdį. Siekiant objektyviai pažinti išskirtas esmines XXI a. antrojo dešimtmečio antrosios pusės problemas svarbu suvokti, jog iškeliami tikslai ir jų vykdymas vienareikšmiškai ir tikslingai yra susiję su aptariama tema, o argumentavimo iššūkiai tėra analizės proceso dalis. Perpratus minėtų grėsmių prigimtį galima atskirti tris esmines, ankstesnius analizės kriterijus atitinkančias problemas: dezinformacija, palenkiančio tipo subjektyvi informacija ir propagandinio pobūdžio medijos plėtra.

Siekiant tikslingai aptarti NATO valstybėse plačiai patiriamas išskirtas *informacinio karo* problemas svarbu pabrėžti, jog atliekama analizė paremta moraliai grįstiniu ir objektyviu požiūriu į neigiamai ar teigiamai vertinti galimas konflikto puses. Gyvendami XXI a. antrojo dešimtmečio antroje pusėje kasdien vis daugiau laiko praleidžiame socialinių medijų



pexels.com (Tima Miroshnichenko) nuotr.

ir interneto kontroliuojamoje erdvėje. Akivaizdu, jog istorinių įvykių pasikartojimo tendencija toliau išlieka akivaizdi, nes XX a. populiariausia dezinformacijos sklaida vyko per fizinę publicistinę spaudą, ypač laikraščius, kurie daugeliui buvo pagrindinė informacijos gavimo priemonė. Šiandien tokią pat funkciją atlieka socialinės medijos ir kitas interneto turinys, tačiau nepaisant inovatyvios prigimties tai vis sparčiau tampa

dezinformacijos ir žalingo pobūdžio medių plėtros šaltiniu. Svarbu tikslingai įvardinti, jog tokią informaciją vertinant objektyviai būtų galima teigti, jog ji negali būti vertinama dėl dviejų prieštaringų tiesų principo, tačiau kritiškai svarstant šiandienos globalią situaciją galima išskirti dvi valstybes, kurių vykdomas informacinis karas aktyviai veikia beveik visų išsivysčiusių valstybių visuomenes ir tokį poveikį primygtinai svarbu pabrėžti bei identifikuoti siekiant su juo kovoti. Geopolitinėje erdvėje šiandien galima išskirti nuo šaltojo karo pabaigos kiek pakitusią *dvi-polę galios struktūrą*, kurią sudaro Jungtinės Amerikos Valstijos, Rusija ir Europos Sąjungos valstybės bei įvardintų politinių galių partnerės, mažesnę įtaką tokios problemos nagrinėjimui darančios šalys. Norėdamas pabrėžti tolesnės analizės svarumą, šių galių santykių visumą internetinėje erdvėje 2025–2026 m. vadinsiu *Antruoju šaltuoju karu*, kurio pradžią žymi 2014–2016 metai. Svarbu suvokti, jog jei nuo Antrojo pasaulinio karo pagrindinis JAV tarptautinės politikos interesas buvo globalios įtakos išlaikymas, tai nuo 2016 m., kuriuos simboliškai pažymi pirmą prezidento D. Trampo kadenciją, Amerikos politiniai organai savitai užkrečiami neo-izoliacinėmis politikos idėjomis, kurios paskutinį kartą plėtotos dar XVIII a. Europoje. JAV informacinis poveikis atvirai pastebimas, nes politiniai judėjimai kaip *MAGA (Make America Great Again)* bei kritiškai vertinamų asmenų kaip Charlie Kirk skleidžiamos idėjos savitai veikia ir formuoja visuomenę, o ypač jaunimą. Radikalus konservatyvumas, nors retai atpažįstamas, tačiau šiandien yra ypač gabi problema, kuri dažnai lemianti stagnaciją ne tik valstybiniu ar pilietiniu, bet ir tarptautiniu mastu. Svarbu aptarti ir rytų bei šiaurės Europos valstybėms aktualią, kaip politinę jėgą nykstančią, tačiau dėmesio vertą informacinę grėsmę – Rusiją. Rusijos Federacijos užsienio politika istoriškai dažnai yra paremta tarptautinio įvaizdžio palaikymu ir imperialistiniais santykių kūrimo motyvais. Gyvendamas Lietuvoje, ir kaip daugelis jaunų žmonių, daug laiko praleidžiančių interneto erdvėje, galiu teigti, jog tiek savo šalies, tiek platesniame Europos valstybių kontekste ypač dažnai susiduriu su įvairiomis hibridinių atakų išraiškomis. Svarbu suvokti, jog šiuo metu patiriamos informacinės atakos dažnai vykdomos *botų*, automatizuotų kenkėjiškų programų, kurių komentarai

ar platinami įrašai internetinėse medijose kursto baimę, neapykantą bei skleidžia dezinformaciją vidaus ir užsienio politikos temomis. Tokios informacinės plėtros poveikis, nors yra labiau koncentruotas, tačiau toks pat neigiamas, nes gali drastiškai priešinti pilietines valstybės jėgas, kurti savitą penktąją koloną. Šiandien NATO valstybės susiduria su dviejų politiškai priešingų, tačiau tikslais vis labiau panašėjančių polių įtakos sklaida. Rusija ir JAV (svarbu suvokti, jog analizuojant temą reikia ignoruoti JAV narystę NATO organizacijoje, nes kritikos atsisakymas reikštų subjektyvumą) savitai geba veikti ne tik NATO, bet ir plačiąją pasaulio politinę bei pilietinę visuomenę, skaldyti ją, iškreipti nepriklausomų valstybių interesus, propaguoti ir vykdyti imperialistinę politiką (JAV grėsmės Grenlandijai bei nuo 2014 metų Rusijos vykdoma invazija Ukrainoje ir 2022 metais prasidėjęs atviras konfliktas) bei naudojantis socialinėmis platformomis ir internetu skleisti minėtus abiejų valstybių siekius ir juos įtvirtinančias idėjas, o šių taikiny s jaunimas. Todėl galima teigti, jog norint iki galo suvokti, kaip atskleistos hibridinės grėsmės veikia NATO, privalu atsižvelgti į mano kartos atstovų padėtį ir galimybes.

Jei suvokiame, kaip keliamos ir kokį poveikį turi identifikuotos hibridinės grėsmės, bei nustatome, jog jų pagrindinis taikiny yra jaunimas dėl besiformuojančių politinių interesų bei artimo santykio su informacinio karo pagrindine aplinka, internetu, tai svarbu diskutuoti, kaip jos veikia ir ką daryti, jog NATO valstybių jaunimas išliktų atsparus. Manau, jog siekiant tinkamai suvokti šiuolaikinio jaunimo poziciją *Antrojo šaltojo karo* aplinkoje svarbu aptarti pesimistiškiausią tokių grėsmių sukeltą padėties scenarijų. Jei jaunimas bus veikiamas dezinformacijos, propagandinio tipo informacijos ir šiai niekaip nesipriešins ar nesuvoks, jog yra veikiamas, tai galima prognozuoti savito nestabilumo iškilimą, politiškai sąlygotą demokratijos nuvertėjimą. Galima kelti retorinį klausimą ir svarstyti, koks jaunimas, kokios ateities kartos yra pavaldžios tokiems neigiamiems padariniams? Džiugu teigti, jog nors šiandienos socialiniai tinklai ir kitos medijos dažnai persmelktos *informacinio karo „purvo“*, tačiau jaunimas geba skirti ir kritiškai vertinti politinių jėgų interesų pobūdį. Kaip savo kartos atstovas galiu teigti,

jog šiandienos jaunimas plačių liberalių pažiūrų, atviras kaitai ir visuomeniškai nėra susiskaldęs. Nors išskirti bruožai gali skambėti naiviai, tačiau tai savybės, sudarančios moralinio pagrindo išlaikymą. Svarbu paminėti, jog, nepaisant teigiamų jaunimo bruožų, hibridinės atakos nėra absoliučiai neveiksnios, todėl privalu išskirti aktyvius pasipriešinimo būdus. Vienas iš jų, kurį aktyviai praktikuoju ir pats, – pilietinis internetinio turinio moderavimas. Kasdieninių žinių portalai, nuomonės formuotojai ir privačių asmenų įrašai socialinėse platformose dažnai puolami srautais jau minėtų *bot'ų* komentarų, kuriuose plėtojamas neigytvus požiūris, priešinantis ir provokuojantis įrašai ar tiesiog dezinformacija. Jauni žmonės privalo priimti atsakomybę už tokio turinio šalinimą jį pažymėdami oficialiems tų platformų moderatoriams ar bent jo neutralizavimu paspausdami neigiamą *patiktuką*. Nors tokio tipo informacinis karas labiau būdingas Rusijos įtakos sferoje esančioms, o ypač posovietinėms valstybėms, tačiau suvokimo, koks žalingas visuomenei gali būti toks turinys, plėtra NATO valstybėse, leis priešintis. Svarbu pabrėžti ir 2016 m. prasidėjusią, o 2025 m. įgavusią pagreitį JAV vykdomą savitą propagandinės informacijos sklaidą – MAGA. Tai politinis judėjimas, aktyviai skatinantis neo-izoliacines ir radikalaus konservatyvumo politikos idėjas JAV, o tokios pasaulėžiūros įkvėptas jaunimas dažnai tampa lengvai pavaldžiu autoritarinių valdymo bruožų turintiems lyderiams. Vienas iš būdų, kaip MAGA ir jos „įkūrėjas“ D. Trumpas plėtoja tokių idėjų skvarbą, intelektualiosios kultūros naikinimas. Tai aktyviai plėtojama beveik visose medijose ir visose pasaulio valstybėse, pavyzdžiui, įrašai, teigiantys, jog oficialus švietimas yra nereikalingas. Šiandien jaunimas, mano karta, privalo suvokti, jog tik per intelektualiąją kultūrą, kritinio mąstymo plėtrą ir taikymą, istoriją ir jos gretinimą su šiandiena gebėsime priešintis dabar kylančiomis ir ateityje tik intensyvėti galinčiomis hibridinėms grėsmėms. Pasipriešinimas šiandien turi būti ne tik poleminis, bet ir aktyviai veikiantis procesas. Jaunimas gali ir pradeda gebėti matyti *informacinio karo* veiksmus ir suvokti galimus padarinius. Propaganda ir dezinformacija tik kelios iš daugelio hibridinių grėsmių šiandien ir į jas kolektyviai privalome reaguoti.

Apibendrinant išskirtas ir analizuotas informacinio pobūdžio hibridines grėsmes NATO valstybėms, jų poveikį jaunimui ir naujų kartų galimybes priešintis, galima teigti, jog nors situaciją suvokiant plačiąja prasme, ši gali pasirodyti absurdiška ir nesuvaldoma, tačiau pasiremami vokiečių dramaturgo Bertold Brecht žodžiais: „In the darkest times, should the stars also go out?“, mes, NATO šalims priklausančių valstybių gyventojai, ypač jaunimas, privalome išlikti vieningi ir suvokti, jog ateitis patikima kartai, kurios identitetas ir politinės moralės stūbas nėra lengvai palaužiami ar palenkiami. Neprivalome užgesti ir pasiduoti. Veikime ir darykime viską, jog NATO veiktų kaip saugumą, bendrystę ir žmonių susivienijimą skatinanti organizacija. Aš žinau, jog mano kartos ateitis visada bus mūsų rankose.



ERILDAS RASICKAS, 18 m.

Raseinių r. Viduklės Simono Stanevičiaus
gimnazijos 11 klasės mokinys

3-osios vietos
laimėtojas
rašinių
lietuvių kalba
grupėje

Laiškas į ateitį

Erildai!

Kiekviena diena skamba lyg melodinga nata, atnešdama dainą, kurioje atsispindi mano ryšys su šalimi ir jos šaknimis. Ji alsuoja senų medžių lapais, sklinda nuo mūsų protėvių kapų ir tyliai slepiasi giliausiuose istorijos puslapiuose, lyg paslėpta melodija, kurią gali išgirsti tik širdis. Ir vėjai, lekiantys per laukus ir upių vingius, tyliai primena, kad kiekviena diena gali atnešti naują pradžią. Kaip rašė Alberas Kamiu: „Net absurdo laikais žmogus turi rinktis atsakomybę, o ne abejingumą“. Šiandien aš klausausi šios tylos, jaučiu vėjo šnabždesį ir žinau, kad mano pasirinkimai formuoja pasaulį, kuriame norėčiau gyventi. Daugelis apmąstome apie praeitį, dabartį, bet retai pagalvojame apie ateitį. Ir vis dėlto ateitis gimsta iš šiandienos pasirinkimų, iš tylos, kurios dažnai klausome, ir vėjų, kurie atneša permainas. Kaip mūsų Tėvynė bręsta kartu su mūsų sprendimais, taip ir mūsų atsakomybė tampa dalimi didesnės bendruomenės – bendruomenės, kurią saugo ne tik ginklai, bet ir pilietiškumas, sąmoningumas ir gebėjimas veikti. Tai primena, kad net mažas veiksmas, girdimas tik man pačiam, gali skambėti kaip dalis didelės dainos, kurią kuriame kartu – šiandien, rytoj ir po dešimties metų. Su kokiais neramumais susiduriame šią dieną ir kaip bandome spręsti problemas, kad jaustumėmės užtikrintai ateityje?

Šiandieniniame pasaulyje kyla daug grėsmių, ginčų ir nesutarimų, todėl turime parengti veiksmų planą, kad užsitikrintume saugesnę ir geresnę ateitį. Karas Ukrainoje pareikalauja daugybės aukų, ir kyla klausimas, ar prisidedame tik žodžiais, ar tikrais darbais? Prasidėjęs prieš ketverius metus karas mus subūrė: tapome tolerantiškesni, padedame Ukrainai aukodami pinigų, maistą, rūbus ir svarbiausius išteklius, o Europa atrodė vieningesnė, savarankiškesnė ir tvirtesnė nei bet kada. NATO, įkur-

ta 1949 metais, išlieka pagrindinė kolektyvinės gynybos institucija, nors susiduria su naujais iššūkiais. Viena iš jos narių, JAV, tikrina, ar valstybės sugeba vieningai spręsti įvairius klausimus. Pastaruoju metu pasirodė pranešimų apie JAV prezidento norą „įsigyti Grenlandiją“, greičiausiai siekiant ilgalaikės naudos. Ši idėja sulaukė skirtingų vertinimų: vienos šalys jai prieštarauja, manydamos, kad įgyvendinimas galėtų sukelti neigiamų pasekmių, kitos – pritaria, siekdamos išlaikyti gerus santykius su JAV arba nenorėdamos išduoti ilgalaikių sąjungininkų. Šia situacija iš karto bando pasinaudoti Rusijos propagandistai, skleisdami dezinformaciją ir bandydami suskaldyti NATO šalis. Vis dėlto tikiu, kad po dešimties metų gyvensime pasaulyje, kur valstybės nesiels tik savo naudos, NATO dar labiau sustiprės, o žmonės išmoks bendradarbiauti ir padėti vieni kitiems. Jaunimas labiau įsitrauks į savo šalies gynybą ir NATO vertybių įgyvendinimą. Mes tai jau pradėdami daryti dabar, o ateityje tapsime dar aktyvesni, kad mūsų veiksmai virstų ne tik žodžiais, bet tikra, gyva jėga.

Lietuva, reaguodama į pasaulio įvykius, stiprina savo kariuomenę, skiria papildomą finansavimą saugumui ir įveda karinę tarnybą po mokyklos. Tačiau atrodo, kad tai nebūtina – jaunoji karta jau supranta savo Tėvynės svarbą ir pareigą ją ginti. Jau 2026 metais savanorių yra 3 900, ir laikui bėgant ši aistra tik augs, todėl ateityje jaunimo nebereikės versti, jis jaučia savo atsakomybę. Deja, Lietuvos mokyklose geopolitikos ir hibridinių grėsmių mokoma per mažai. Neįgalinamas jaunimas atpažinti propagandą ar dezinformaciją, dalintis įžvalgomis internete ir skleisti patikimą informaciją. O juk žinios – tai ginklas, galintis apsaugoti nuo klaidinančių informacijos vėjų. Šiuo ypatingu laikmečiu saugumas tampa vertybe, ir tikiu, kad po dešimties metų jaunimas taps atsakingesnis, gebės atpažinti propagandą, skleisti patikimą informaciją, dalyvauti seminaruose apie kibernetinį saugumą. Jaunimas lankys tarptautines stovyklas ir NATO forumus, mokysis bendradarbiauti su kitų šalių bendraamžiais ir kurti bendras saugumo idėjas, lyg sėdami mažas žvaigždutes, kurios ateityje sudarys saugią ir vieningą skliautą.

Laisvė ir saugumas – tai mūsų prioritetas, lyg šviesa, apšviečianti mūsų kelią. Kiek pastangų įdėsime šiandien, tokį pasaulį susikursime ateityje. Kiekvienas žingsnis prasideda nuo mūsų pačių – saugokime ir vertinkime tai, ką turime dabar, nes, kaip sakė Seneka: „Ne tas laimingas, kas turi daug, o tas, kam pakanka“.

Lauksiu, kol mūsų mintys susitiks veiksmu ir taps kuo nors didesniu.

Pagarbiai
Erildas iš praeities

YEVANHELINA TIMOSHENKO, 14 m.

Tauragės Jovarų pagrindinės mokyklos
8 klasės mokinė

Specialiojo
prizo
laimėtoja
rašinių
lietuvių kalba
grupėje

Laiškas į ateitį

2026-02-13
Tauragė

Miela Evangelina,

rašau šį laišką būdama toli nuo Tėvynės – mylimos Ukrainos. Man keturio-lika metų ir esu karo pabėgėlė. Šiandien mano naujieji namai yra Lietuvoje. Rašau tam, kad ateityje galėčiau palyginti, kaip pasikeitė pasaulio saugu-mas. Įdomu bus pamatyti, ar išsipildė mano svajonės grįžti į savo Tėvynę.

Gimiau ir augau Odesoje, turėjau kaip ir daugelis nerūpestingą vaikys-tę. Kai man buvo dešimt metų, vaikystę praradau, nes prasidėjo pražūtingas karas. Bėgimas į nepažįstamą šalį privertė užaugti per anksti. Ar prisimeni, kad turėjome tokią mielą katę Luną? Labai gaila, kad dėl šio karo teko ją palikti svetimiems žmonėms. Buvo sunku atsiveikinti su namais, palikti draugus, kiemą. Visa tai saugau atmintyje.

Kaip ir minėjau, šiuo metu gyvenu Lietuvoje. Esu dėkinga šiai šaliai, kuri suteikė prieglobstį mūsų žmonėms. Nors esu saugi ir priimta draugiškai, tu-riu prisipažinti, kad mane kankina Tėvynės ilgesys. Kai pasitaiko proga grįž-ti namo kuriam laikui, širdis atsigauja. Tik laikas ten pradeda greitai bėgti, tikriausiai todėl, kad būdama namuose noriu viską suspėti, su artimaisiais susitikti. Tikiuosi, mieloji, kai skaitysi šį laišką, ateitį kursį jau Odesoje ir būsi atsigriebusi už prarastą laiką.

Ši karo mašina neturi jokios prasmės: išleidžiami milžiniški pinigai, kad griūtų miestai, kad vaikai taptų našlaičiais. Skaudu matyti, kaip naikinami darželiai, mokyklos, kultūriniai paminklai. Tuos, kurie tai daro ir kuriems patinka kankinti, prievartauti ir žudyti, negalima vadinti žmonėmis. Ne! Tai bejausmiai padarai. Jie veržiasi į svetimą žemę, jie atima iš žmonių ateitį. Jų tikslas – griauti ir skaudinti. Ir man širdis kraujuoja suprantant, kad dabar žmonės šąla, gyvena be šildymo ir elektros – tai sąmoningas mūsų

žmonių naikinimas. Apmaudu, Ukraina niekada nebebus tokia, kokia buvo iki 2022 metų. Dažnai meldžiuosi, kad bent kiek nusiraminsiu ir neprarasčiau vilties, jog šis košmaras kada nors pasibaigs.

Svajoju apie pasaulį, kuriame vaikams neteks krūpčioti nuo sirenų, bėgti į svetimą šalį, norėčiau, kad jie turėtų saugią vaikystę. Kad jų didžiausias rūpestis būtų kontrolinis darbas ar pamiršti namų darbai, o ne baimė, ar rytoj dar stovės jų namai, ar jie sulauks rytojaus.

Gyvendama Lietuvoje išmokau vertinti saugumą. Išmokau džiaugtis ramybe, kai naktį negirdėti sprogimų. Čia jaučiuosi saugi, nes Lietuva priklauso NATO – organizacijai, kuri vienija valstybes bendram saugumui ir siekia apsaugoti savo nares nuo naujų konfliktų. Esu dėkinga NATO, kad teikia paramą Ukrainos kariuomenei. Jaučiu, kad kai šalys laikosi kartu, jos tampa stipresnės.

Kartais pagalvoju, ar ateityje Ukraina taps NATO nare. Man tai reikštų, kad mano šalis nėra viena, kad ją palaiko stiprios valstybės ir kad pasaulis mato mūsų kovą už laisvę. Žinau, kad tai neįvyks greitai ir kad reikės daug darbo. Tačiau tikiu savo šalimi. Mes jau parodėme, kiek daug galime ištverti ir kaip branginame nepriklausomybę.

Po dešimties metų tikiuosi gyventi pasaulyje, kuriame karas bus tik skaudus prisiminimas, o ne kasdienybė. Noriu matyti Ukrainą atstatytą – su atgimusiaisiais miestais, atidarytomis mokyklomis, vaikų juoku kiemuose. Tikiuosi, kad žmonės bus labiau vertinantys taiką, nes supras, kokia ji trapi. Norėčiau, kad pasaulis po dešimties metų būtų vieningesnis. Kad valstybės ne tik kalbėtų apie laisvę ir žmogaus teises, bet ir drąsiai jas gintų. Kad vaikai bet kurioje šalyje augtų saugiai, nebijodami sirenų ar bombų. Tikiuosi, kad mano karta bus stipri ir išmintinga. Mes jau patyrėme tai, ko neturėtų patirti jokie vaikai, todėl galbūt būsime jautresni kitų skausmui. Gal mokėsime labiau branginti namus, šeimą ir laisvę.

Svajoju, kad po dešimties metų galėčiau gyventi Odesoje, vaikščioti tomis pačiomis gatvėmis. Gal turėsiu darbą, apie kurį svajoju, ir galėsiu pasakyti sau: mes ištvrėme, mes atsitiesėme. Svarbiausia – noriu likti žmogui, kuris nepamiršo, ką reiškia netekti namų, ir kuris visada vertins taiką. Jei po dešimties metų galėsiu gyventi be baimės ir kurti ateitį savo šalyje, žinosiu, kad mano svajonės pradėjo pildytis.

Su meile,
Eva

GERIAUSI DARBAI ANGLŲ KALBA



VILTĖ STANKUTĖ, 18 m.

Veiviržėnų Jurgio Šaulio gimnazijos
12 klasės mokinė

1-osios vietos
laimėtoja
rašinių
anglų kalba
grupėje

A Letter to Myself in Ten Years

Dear self,

I am writing this letter to you ten years ahead, with hope held carefully in my hands – hope for the world you live in, care for the society around you, and responsibility for the Earth that still carries us. I am eighteen, standing at the edge of adulthood. Each day, I become more aware that the future is not something we inherit, but something we construct ourselves.

If I had to describe the world today, I would say that we are not listening – not to each other or to ourselves. We speak loudly, argue fiercely, yet still repeat the mistakes of history. We protest and riot, demanding human rights in an age where algorithms sometimes seem more powerful than people. We want change without self-reflection and progress without responsibility. Yet history reminds us of a quiet truth: the smallest, most conscious actions create the greatest transformations.

Ten years from now, I hope the world has learned this lesson. I hope you are living in a world that understands security not only as military strength, but as human dignity. A world where safety means freedom, especially from war, misinformation, manipulation, or being erased or unheard. I hope technology has not replaced empathy and speed has not replaced wisdom. I hope global challenges like climate change, cyber threats, human rights, and political tensions have brought countries closer together rather than further apart. In that world, NATO matters.

Today, NATO is often described through numbers – troops, weapons, budgets, strategies. That language is necessary, but incomplete. As a teenage girl growing up in Lithuania, a country shaped by occupation, loss, and geopolitical tension, I understand that security is never

guaranteed – it is maintained. NATO is neither a symbol of heroism nor a perfect shield against insecurity. History has taught us that no alliance can erase the past or promise permanent peace. Still, NATO creates conditions for a small country to plan its future instead of preparing for its disappearance. It allows education, culture, and civic life to exist without being overshadowed by fear. In this sense, NATO is a framework that works only when supported by responsibility, dialogue, and the willingness of its members to defend shared principles.

In ten years, I hope NATO has continued to evolve alongside the world it protects. I hope it understands that modern threats do not always arrive with tanks and uniforms. Some come through screens, lies, and silence. NATO's future role is not only to defend borders, but also truth, democratic values, and cooperation. It must invest in cybersecurity, climate security, and resilience, and prevent conflict before it begins, because the strongest victory is the one that never requires violence.



I hope NATO remains united not because unity sounds impressive, but because division is dangerous. Unity does not mean agreement on everything. Disagreement is normal and necessary. What matters is the decision to stay in conversation, take responsibility for shared consequences, and remember why cooperation exists. From where I stand, democracy does not look perfect or powerful. It is slow, complicated, and sometimes frustrating, yet I would still choose it over systems that promise efficiency in exchange for silence. To remain relevant, NATO must defend not an image of strength, but the space to question, argue, and choose freely.

Still, this letter is not only about NATO. It is also about you and what you chose to pay attention to. I hope you did not grow used to injustice just because it happened far away or appeared on a screen, and that you did not look away. Living in Lithuania has taught me that freedom is not abstract. It can be lost quietly through exhaustion, fear, or indifference. Citizenship is more than voting or knowing facts – it is staying awake, asking uncomfortable questions, and caring even when it feels inconvenient.

I hope you did not stop believing in words – not as slogans, but as tools that explain, challenge, and connect. I hope you learned to think critically without becoming cynical and to care without burning yourself out. What matters is whether you understood that even small actions shape the world around you. Alliances can protect borders, but values survive only if ordinary people choose to carry them quietly and consistently.

I write believing that the future is listening. Make sure it remembers what you chose to stand for.

With hope,
Your younger self

DEIMANTĖ PETROŠIŪTĖ, 16 m.

Šilalės Simono Gaudėšiaus gimnazijos
10 klasės mokinė

2-osios vietos
laimėtoja
rašinių
anglų kalba
grupėje

Ten years forward – the future I anticipate

February 8th, 2026

Dear tomorrow-self,

When you finally open this letter ten years from now, I hope the world around you feels both surprising and yet somehow exactly right – as if humanity finally decided to shape its future instead of drifting into it by accident. I picture 2036 not as a perfect, shiny utopia, but as a raw and vibrant experiment. And as I picture that future, I can't help but think about the alliances that helped protect it – especially NATO, which I reckon will play an essential role in keeping the world stable enough for all these changes to unfold. A world where we manage to chase the stars while still keeping our feet on the ground, and without losing our hearts along the way.

By then, AI won't be this immense, new thing we all talk about anymore. It'll just be there in the background, like the electricity in our walls or the weather outside – always around, sometimes a bit unpredictable, but just a normal part of our day. But here's the thing: I believe the smarter our gadgets get, the more we're going to crave something real. I visualize a world where a computer might handle our schedules, but we're still the ones who decide what's actually worth our time. In the end, we'll have all these high-tech tools, but it's our own gut feeling that will still run the show.

I also see our cities finally starting to breathe again. I imagine a 2036 where the concrete feels less like a cage and more like a partner to the earth. Think of buildings with moss-covered lungs that actually 'sweat'



out clean air while they soak up the mess we've made, and rooftops that look more like wild meadows than gray slabs of stone. There's something so peaceful about the thought of streets where cars glide by as quiet as a held breath, leaving no trace behind. It's a world where we will finally stop fighting against nature and start to learn how to lean into it, realizing that the green creeping up our walls isn't a sign of decay, but a sign of life coming back home.

But the real shift is that we'll finally be fed up with everything being so... perfect. So 'factory-fresh' and soulless. I see us going back to things that have a pulse. We'll crave the rough, uneven weight of a blanket someone actually spent weeks weaving, or a wooden table that still smells like the forest it came from. We're going to start looking for the marks of a human hand – the little wobbles, the thumbprints in the clay, the scars in the wood. Because in a world where a computer can draw a flawless circle, a shaky, hand-drawn line becomes not a mistake, it's a proof that

a real person was actually there, putting their time into something that wasn't meant to be perfect. It's a quiet way of saying: 'I was here. I made this. I'm real and unique'.

But even in this softer, greener, more human world, the challenges won't vanish. The next decade won't be about who has the most tanks, but about who can shield the foundations of truth and trust. Technology will blur the line between reality and manipulation, and that's where NATO's role becomes crucial again. It will need to defend not just borders, but the digital spaces where our beliefs and decisions are shaped – ensuring that disinformation doesn't fracture the societies we're trying to build.

But there's an even bigger elephant in the room – our climate. In a decade, the scramble for water and habitable land will be the greatest trigger for war we've might ever seen. I presume NATO stepping up as a climate-security coordinator, bridging the gap between environmental disaster and global peace. It should be the force that ensures a drought in one corner of the world doesn't ignite a war in another. Its strength won't be about who has the biggest guns, but about who can hold the most people together when the storm hits. At the end of the day, collective security isn't just a policy anymore. We either learn to swim together, or everyone is going to sink alone.

I hope that when you finally read this, the world outside your window resembles at least a fragment of the future I imagined – human, steady, and full of life. And I hope NATO has continued to safeguard the stability, unity, and resilience that allowed such a world to take shape, standing firm wherever it mattered most. If 2036 feels safer and more connected, then it means people chose cooperation over chaos. I hope you're living in that future – the one I dared to envision.

With hope,
Your earlier dreaming self

MILDA PUŠKORIŪTĖ, 17 m.

Verslo ir svetingumo profesinės karjeros centro
11 klasės mokinė

3-osios vietos
laimėtoja
rašinių
anglų kalba
grupėje

Representing Lithuania at the NATO Youth Summit

The opportunity to represent Lithuania at the NATO Youth Summit would be a great honor and a significant responsibility. The country's experience is highly relevant to today's security discussions. Although Lithuania is small, its historical perspective offers vital lessons. The goal is to defend the interests of the current generation, whose concerns often differ from adults, ensuring that issues important to young people are included in the global discussion.

One of the main priorities is strengthening security and protection against threats such as disinformation and hybrid warfare. Due to Lithuania's proximity to Russia and Belarus, people face unique security challenges every day. Within the community, there is frequent discussions about the spread of fake news, propaganda, and attempts to divide society. These hybrid threats are designed to erode trust and weaken faith in democracy. When a society is divided, it becomes far more vulnerable to external pressure.

Staying united and informed is just as important as military strength. Young people are especially at risk because we spend significant time on social media, where false information spreads rapidly. Many in the younger generation no longer follow traditional news. Instead, they rely on digital platforms such as TikTok, where the algorithms can amplify disinformation at alarming speed. This increases the risk of false assumptions, as misinformation often circulates unchecked.

At the NATO Youth Summit, I would advocate for greater investment in media literacy education for young people. The Alliance could support school programs that teach students to recognize propaganda and think critically. This is essential because modern conflicts are fought not only

with weapons, but also with information. A critically minded society is far harder to manipulate or intimidate.

Another critical issue for the community is mental health and emotional insecurity. Living near potential conflict zones and facing constant military threats can provoke significant fear and anxiety, particularly among teenagers. Many young people feel stressed about the future and are unsure where to find the support. Therefore, NATO should work more closely with local communities and youth organizations to strengthen psychological resilience. Knowing that other NATO countries face similar challenges can help young people feel less isolated and more confident.

Beyond psychological support, true empowerment comes from representation. Young people must be meaningfully involved in decision-making, as our generation will live with the consequences of today's choices. While many young people in Lithuania are deeply engaged in international affairs, they often lack the platforms to share their perspectives. NATO youth advisory groups could enable direct dialogue with leaders, provide better insight into youth needs and increase public trust.

NATO's unity is essential for Lithuania. Celebrating 22 years of membership and 76 years of the Alliance highlights the importance of strong allies. Collective defence is not merely a political concept – it directly affects people's lives every day. NATO must continue to protect all its members and demonstrate that every country, regardless of size, matters equally.

Growing up in Lithuania means learning the value of safety, reliable information, and unity from a young age. The desire is to live in a country where people feel secure not only physically, but also emotionally, where they trust the information they receive, and believe that their voices truly matter. Representing Lithuania at the NATO Youth Summit would give an opportunity to show that young people care about what's happening in the world. They care deeply about security, democracy, and cooperation, and are ready to take responsibility for the future of their country and the following generations.

Ultimately, NATO can do more than just protect borders. By supporting schools with necessary educational resources, providing platforms for mental health organizations, and helping young people be heard, NATO can help communities feel stronger and more united. When NATO listens to young people and supports small countries like Lithuania, it shows that all share the same values. This will help build a safer and more hopeful future for everyone.

URTĖ PLEŠKAITĖ, 17 m.

Panevėžio r. Raguvos gimnazijos
11 klasės mokinė

Specialiojo
prizo
laimėtoja
rašinių
anglų kalba
grupėje

Representing Lithuania at the NATO Youth Summit

History is not something that happens to us – it is something we create through our choices. As an eleventh grader in Lithuania, I see my country in uncertain times, facing challenges that test our unity. My generation cannot afford to wait for others to protect our values; we must take that responsibility ourselves. Resilience is the act of standing together and deciding what we are willing to defend. Together we are stronger because we can share our experiences in summits such as this, drawing from the wisdom of older generations and preparing for the responsibility we will soon inherit.

In Lithuania, we know freedom is earned. Our grandparents faced tanks in 1991 with only songs and courage, but my generation faces a different frontline: hybrid warfare. Today, weapons are not always bullets, but fragments of disinformation designed to rot our unity. When I see propaganda online, I see the same old goal: to make us doubt our strength, mistrust our institutions, and retreat into silence. If we lose trust in our neighbours, our collective defences will collapse before a single shot is fired.

Therefore, my priority at the NATO Youth Summit would be to propose that NATO makes “Cognitive Defence” a strategic priority. Media literacy is no longer just a school subject; it is a matter of national security. NATO should invest in a Baltic Youth Resilience Network to train young leaders to find and neutralize hybrid threats. We must move from being passive consumers of information to active defenders of truth. By empowering youth to lead fact-checking initiatives and digital hygiene workshops, NATO would build a human security system that no algorithm could break.

Behind the digital frontline lies a physical reality: the Suwałki Corridor. This narrow strip of land is the fragile link between the Baltic states

and our Allies. For those living in its shadow, the threat is not a theoretical textbook scenario – it is a daily reality shaping our security perspective. To ensure long-term safety, NATO must complete the transition to “deterrence by denial.” This means having the necessary capabilities on the ground to prevent any conflict before it starts.

Furthermore, I suggest NATO prioritizes “Dual-Use Infrastructure.” We need to accelerate permanent logistical capabilities, such as modernized railways and bridges, that support both civilian movement and rapid military mobility. Our security must be so credible and our infrastructure so robust that an attack is never considered. The youth in my community understand that isolation is our greatest fear; therefore, physical connectivity with Europe is about the survival of our sovereignty.

However, defence is not the sole responsibility of the military; it begins with the engagement of every citizen. In Lithuania, we see this in the “elves” fighting digital lies and in the growing ranks of the Riflemen’s Union. My own commitment is reflected in my work with the Youth Employment Service. Managing projects has taught me that the greatest antidote to insecurity is purpose. When young people are engaged and feel like valued members of society, they become much harder to manipulate through foreign propaganda.

Every project I lead is an act of resistance; by strengthening local communities, we strengthen the entire Alliance. A teenager who knows how to organize a community event today is a citizen who will know how to organize a local resistance or support network tomorrow. My generation is proving that a prepared and active society is an unbreakable one.

NATO should support this by creating a “Civilian-Military Youth Exchange” program. This would allow students from across the Alliance to learn from the Baltic model of “Total Defence.” It is vital for our Allies to understand that resilience is not just about the number of jets or tanks, but about the psychological readiness of the population.

Ultimately, collective resilience is measured by the strength of the will of the people. For my generation, the defence of Lithuania happens every time we choose truth over propaganda and unity over fear. We are not just waiting for protection; we are building it. The future of our country is not a gift – it is a duty we have already begun to fulfil. Together, we are the living evidence that the Alliance is not just a treaty, but a shared promise to protect our way of life.

GERIAUSI DARBAI PRANCŪZŲ KALBA



KORNELIJA VYTAUTĖ GIEDRAITYTĖ, 17 m.

Lietuvos sveikatos mokslų universiteto gimnazijos
11 klasės mokinė

1-osios vietos
laimėtoja
rašinių
prancūzų
kalba
grupėje

L'OTAN et les menaces hybrides: de quoi s'agit-il et comment l'OTAN peut-elle les combattre?

Je vois souvent l'OTAN comme un parapluie. Son but, c'est de nous protéger de la pluie visible: les chars, les missiles, les guerres à grande échelle. Mais au XXI^e siècle, la pluie devient invisible. Elle s'infiltre dans les écrans, les réseaux sociaux et le subconscient des gens. Il s'agit de menaces hybrides. Aujourd'hui, la question la plus importante n'est plus « l'OTAN nous protège-t-elle? », mais « comment renforcer ce parapluie pour qu'il résiste à de nouveaux types de tempêtes ? ».

Les précipitations les plus abondantes et les rafales de vent sont causées par des nuages sombres appelés « attaques hybrides ». Il s'agit d'attaques minutieusement planifiées, combinant des méthodes cybernétiques, informationnelles et économiques. Leur objectif n'est pas d'occuper des territoires, mais de déstabiliser la société, de semer le chaos. Les menaces hybrides sont difficiles à détecter, mais leurs effets néfastes détruisent la souveraineté des États et les libertés fondamentales de la démocratie.

Ces attaques ont également lieu dans mon pays natal, la Lituanie. Par exemple, à la fin de l'année 2025, des ballons météorologiques transportant des marchandises de contrebande ont commencé à voler depuis la Biélorussie vers l'espace aérien de la Lituanie, et donc de l'OTAN. À première vue, cela semblait être un incident isolé, mais les subtilités du plan sont rapidement apparues: les ballons repérés sont difficiles à abattre et ils constituent une menace pour les avions, ce qui oblige les vols civils à être interrompus et redirigés vers d'autres itinéraires, perturbant ainsi



Lietuvos kariuomenės (Eitvydo Matačinsko) nuotr.

les plans de milliers de passagers. Les pays ennemis provoquent le chaos par de telles attaques et détruisent progressivement les fondements de l'État. Lorsque la structure d'un pays est affaiblie sur le plan émotionnel, il est plus facile de le manipuler et, dans des cas exceptionnels, malheureusement, de l'occuper.

Face aux attaques hybrides, il est bon de savoir que nous pouvons nous réfugier sous l'égide de l'OTAN, garante de la paix et de la sécurité en Europe depuis 1949. L'ancien secrétaire général de l'OTAN, Jens Stoltenberg, a souligné que « les menaces hybrides sont réelles, complexes et nécessitent une réponse unifiée ». L'efficacité de l'OTAN se

reflète dans le principe de défense collective: l'article 5 oblige tous les membres à défendre un allié attaqué, car l'attaque d'un membre est considérée comme une attaque contre tous, ce qui constitue un puissant facteur de dissuasion. L'OTAN a les capacités nécessaires pour contrer les attaques hybrides, mais pour cela, il faut se concentrer sur plusieurs niveaux de sécurité.

Il est bien sûr nécessaire de renforcer les systèmes de défense et d'améliorer la protection des infrastructures cybernétiques et civiles. Les menaces actuelles concernent les transports, l'énergie et les communications. Il est donc important d'assurer leur sécurité à l'aide de systèmes de cybersécurité innovants. Enfin, le plus important est la résilience des populations des pays de l'OTAN, en particulier des jeunes. Il est nécessaire de développer les compétences médiatiques, l'esprit critique et la conscience civique, car dans le contexte d'une guerre hybride, chaque citoyen devient un maillon de la chaîne de défense.

En 2025, j'ai participé à l'événement « Model NATO », au cours duquel j'ai découvert le format des sommets de l'OTAN et l'importance des questions abordées. Cela m'a incitée à m'intéresser davantage à ce sujet, c'est pourquoi je participe désormais avec mes camarades à des cours de préparation aux situations d'urgence, où nous apprenons à survivre et à nous protéger, nous et nos proches, en cas de situation difficile. Nous soutenons également l'Ukraine en faisant du bénévolat pour l'organisation d'aide « Kartu išvien ». Nous organisons des présentations pour les jeunes élèves sur la conscience civique face aux menaces des pays hostiles. Je suis heureuse de pouvoir contribuer à la défense de mon pays et j'encourage les autres jeunes à faire de même.

En résumé, je peux affirmer que l'OTAN reste un parapluie de sécurité. Il doit se perfectionner en permanence afin de pouvoir faire face aux nouvelles formes de menaces hybrides. Chacun d'entre nous, en particulier la nouvelle génération, peut la renforcer, car après tout, l'OTAN, c'est nous.

ELENA KRUŠNAITĖ, 16 m.

Vilniaus Simono Daukanto gimnazijos
9 klasės mokinė

3-osios vietos
laimėtoja
rašinių
prancūzų
kalba
grupėje

Lettre au futur

Chère Elena,

Je t'écris en 2026 et j'espère que tu me liras en 2036. Comment vas-tu? Le monde est-il toujours debout? J'essaie d'écrire avec humour, mais parfois mes blagues frôlent la réalité... Tu as déjà terminé tes études, n'est-ce pas? Qu'as-tu décidé de faire et as-tu eu l'occasion de le faire dans le monde moderne?

2026. Il semble que l'humanité vive depuis des millénaires sans se soucier du passé et sans en tirer les leçons. Les nouvelles affluent des États-Unis: des gens sont kidnappés, les plus hautes autorités bafouent les lois et s'arrogent le droit de juger autrui. Trump représente une menace non seulement pour le bien-être de son pays, mais aussi pour les pays voisins et les anciens alliés. Il est effrayant de voir de telles personnes au pouvoir alors qu'elles déstabilisent le monde entier. Trump convoite le Groenland, qui appartient au Danemark, membre de l'OTAN. Si les États-Unis attaquaient un pays membre de l'OTAN, ils détruiraient un traité vieux de 77 ans, mutuellement bénéfique aux États-Unis et aux autres membres de l'OTAN. L'effondrement de l'OTAN menacerait les États-Unis, déjà engagés dans un conflit militaire avec leurs alliés, ainsi que d'autres pays qui ont besoin de cette organisation et du soutien militaire américain en cas de guerre avec la Russie, et surtout, pour nous, la Lituanie. Je ne pense pas que Trump romprait tous les liens existants face à la menace qui pèse sur les États-Unis, et je ne crois pas que la population américaine réagirait. Cependant, j'espère que dans les années à venir, l'OTAN fera preuve de dignité et ne permettra pas à une puissance aussi importante d'agir à sa guise et de menacer ses alliés sans réagir.

Malgré la situation dramatique qui règne dans le monde, je me réjouis de voir que les jeunes, témoins de l'injustice et de la corruption au pouvoir, prennent les choses en main et se battent pour leur avenir. Au Népal, en 2025, la jeune génération a participé à plusieurs manifestations violentes, au cours desquelles les forces de l'ordre ont fait un usage excessif de la force, causant la mort de plusieurs manifestants. Ils se sont révoltés, ont incendié des bâtiments gouvernementaux et



ont renversé le gouvernement corrompu. Des manifestations similaires de la jeune génération ont eu lieu à Madagascar, au Maroc, au Kenya et dans d'autres pays. Ceux qui ont grandi dans un environnement où la liberté d'expression est réprimée, où les gens ordinaires s'appauvrissent et où les riches s'enrichissent, comprennent les ravages d'une telle situation. Il est crucial que chacun se batte pour soi-même; ces exemples m'inspirent et me font croire que le monde peut changer. J'espère donc que dans dix ans, les gens manifesteront, exprimeront leurs opinions, défendront leurs intérêts, prendront le pouvoir en main et se sauveront par la lutte.

Je dois évoquer la guerre entre la Russie et l'Ukraine. Il est sidérant de voir comment des individus, sous l'influence de consignes, peuvent devenir si brutaux... Comment les qualifier d'humains lorsqu'ils torturent une nation entière et laissent des familles pleurer leurs enfants morts? En hiver, l'Ukraine est soumise à un froid glacial et l'électricité n'est disponible que quelques heures par jour. Les habitants doivent donc se passer de chauffage et certains n'ont même pas d'eau potable à cause des canalisations gelées. C'est cruel. C'est répugnant. La guerre est la chose la plus terrible et la plus répugnante au monde; elle est injustifiable. L'ironie du sort est que les riches et les avides, les dirigeants du pays, qui ne manqueront ni d'argent ni de nourriture, vivent confortablement installés dans leurs demeures, tandis que le peuple est envoyé à la mort. Ces gens-là devront répondre des décisions insensées d'autres personnes. J'espère que cette guerre prendra fin un jour et qu'elle ne restera pas qu'un mauvais souvenir, mais une leçon cruelle pour ceux qui sont trop paresseux pour lire ne serait-ce qu'un manuel d'histoire. Je ne crois pas que le monde changera comme par magie. Il y a toujours eu et il y aura toujours des personnes stupides qui ne cherchent qu'à nuire aux autres ou à s'enrichir. Cependant, après chaque période difficile de l'histoire, des jours meilleurs reviennent, faisant émerger ceux qui ont surmonté des épreuves qu'ils ne veulent plus jamais revivre. Elena, j'espère que tu es heureuse, en sécurité et toujours sur le bon chemin.

Avec toute mon affection,
Elena Krušnaić

RONJA ERKES, 15 m.

Lietuvos sveikatos mokslų universiteto gimnazijos
9 klasės mokinė

Specialiojo
prizo
laimėtoja
rašinių
prancūzų
kalba
grupėje

Une guerre invisible: l'OTAN et les menaces modernes

Nous vivons à une époque où la conception de la sécurité a beaucoup changé. Autrefois, les guerres étaient surtout comprises comme des conflits armés ouverts entre États, mais aujourd'hui les dangers peuvent être plus complexes et difficiles à remarquer. Presque chaque jour, nous entendons parler de l'OTAN et des menaces hybrides, c'est pourquoi il est important de comprendre ce que c'est et pourquoi c'est important pour nous, surtout pour la jeune génération.

L'OTAN est l'Organisation du Traité de l'Atlantique Nord, créée en 1949. Son objectif principal est la coopération et la défense. Cela signifie que si un État membre est attaqué, les autres pays le défendent. La Lituanie est devenue membre de l'OTAN en 2004, et c'était une étape très importante pour renforcer la sécurité de notre pays. En faisant partie de cette organisation, la Lituanie a le soutien de ses alliés et peut se sentir plus en sécurité. Cependant, aujourd'hui les menaces ne se manifestent pas forcément par des chars ou une invasion militaire. Elles sont souvent invisibles, mais toujours dangereuses.

Les menaces hybrides sont une combinaison de différents moyens utilisés pour déstabiliser un État. Cela peut être la désinformation, la propagande, des cyberattaques, une pression économique ou des tentatives d'influencer les processus politiques. Le but de ces menaces est d'affaiblir la confiance envers le gouvernement, de diviser la société et de créer du chaos. Elles sont dangereuses parce qu'il est souvent difficile de savoir qui les organise, et leurs effets peuvent être durables.

Je pense que l'OTAN doit réagir aux menaces hybrides de manière rationnelle. La force militaire seule ne suffit pas. Il faut renforcer la cybersécurité, coopérer entre les États et partager des informations

importantes. L'éducation de la société est aussi très importante. Si les gens savent reconnaître les fausses informations, la propagande sera moins efficace. L'OTAN organise des exercices communs et aide les pays à se préparer aux défis modernes.

Ce sujet est proche de moi aussi pour des raisons personnelles. Mon père et ma sœur servent dans l'armée. Depuis longtemps, je vois combien cette profession demande de responsabilité et d'engagement. Parfois, ils participent à des exercices et partent pour une période plus longue, et à ces moments je comprends que la sécurité n'est pas quelque chose d'évident. Je sais qu'ils contribuent à la défense de notre pays avec les alliés de l'OTAN.

Ma relation personnelle avec l'OTAN est claire – je me sens plus en sécurité en sachant que la Lituanie n'est pas seule. En voyant la guerre en Ukraine, je comprends que les menaces sont réelles. Si notre pays ne faisait pas partie d'une alliance de défense, il y aurait probablement plus de peur et d'incertitude. L'OTAN n'est pas une solution à tous les problèmes, mais c'est une communauté forte.

Les menaces hybrides influencent particulièrement ma génération, car nous grandissons dans le monde des médias sociaux. Nous passons beaucoup de temps sur Internet et suivons les informations en ligne. C'est pourquoi nous pouvons facilement devenir des cibles de fausses informations. Les cyberattaques peuvent aussi affecter les écoles ou les services quotidiens, ce qui touche directement notre vie.

Je pense que les jeunes peuvent jouer un rôle important dans la lutte contre les menaces hybrides. Il faut être des consommateurs d'information responsables, vérifier les sources et ne pas partager de fausses nouvelles. Nous pouvons aussi parler avec notre famille et nos amis des questions de sécurité. Les exemples de mon père et de ma sœur m'inspirent à être une citoyenne plus consciente.

Moi aussi, j'essaie de contribuer à un espace d'information plus sûr. Je vérifie les informations avant de les partager et je participe aux discussions pendant les cours d'éducation civique. Même de petits gestes peuvent aider à construire une société plus forte.

En conclusion, l'OTAN joue un rôle important non seulement pour la protection militaire, mais aussi pour renforcer la résistance face aux nouvelles menaces. Les menaces hybrides sont complexes, donc il faut des efforts communs. Même si nous sommes jeunes, nos actions ont de l'importance. En voyant l'exemple de mon père et de ma sœur, je comprends que chacun peut contribuer à la sécurité de son pays.

GERIAUSI DARBAI LENKŲ KALBA



NATO nuotr.

List do przyszłości

Droga Przyszła Ja,

Pisząc ten list, mam wrażenie, że świat stoi na rozdrożu. Napięcia polityczne, konflikty zbrojne, niepewność gospodarcza oraz kryzysy środowiskowe dominują w wiadomościach, podczas gdy postęp technologiczny przyspiesza szybciej, niż społeczeństwa są w stanie się do niego dostosować. Spoglądając dziesięć lat w przyszłość, zastanawiam się, w jakim świecie teraz żyjesz. Czy ludzkość wyciągnęła wnioski ze swoich błędów, czy też je powtórzyła? Ten list jest zarówno refleksją nad tym, jakiego świata się spodziewałam, jak i wyrazem nadziei, że współpraca oraz odpowiedzialność kierowały globalnymi decyzjami – szczególnie w obszarze bezpieczeństwa międzynarodowego.

Za dziesięć lat świat niemal na pewno będzie jeszcze bardziej potężny niż dziś. Technologie cyfrowe będą nadal wpływać na niemal każdy aspekt życia — od sposobu, w jaki ludzie pracują i komunikują się, po to, jak rządy podejmują decyzje i chronią swoich obywateli. Sztuczna inteligencja, automatyzacja oraz zaawansowane systemy analizy danych mogą zwiększyć efektywność i poprawić jakość życia w wielu krajach. Jednocześnie te zmiany mogą pogłębiać nierówności między państwami oraz wewnątrz społeczeństw, zwłaszcza jeśli dostęp do technologii i edukacji pozostanie nierówny. Postęp sam w sobie nie zagwarantuje więc stabilności ani pokoju.

Wyzwania bezpieczeństwa w przyszłości prawdopodobnie będą złożone i wielowymiarowe. Tradycyjne konflikty zbrojne między państwami mogą nadal występować, lecz coraz częściej będą im towarzyszyć nowe formy konfrontacji. Cyberataki, kampanie dezinformacyjne, presja ekonomiczna oraz wojna hybrydowa mogą stać się powszechnymi narzędziami

realizowania celów politycznych bez otwartego użycia siły militarnej. Zmiany klimatyczne również mogą stać się poważnym zagrożeniem dla bezpieczeństwa, ponieważ klęski żywiołowe, niedobory zasobów oraz przymusowe migracje będą zwiększać napięcia wewnątrz państw i pomiędzy nimi. W takim świecie przekonanie, że jakiekolwiek państwo może pozostać w pełni bezpieczne i samowystarczalne, wydaje się nierealistyczne. Właśnie dlatego współpraca międzynarodowa będzie miała kluczowe znaczenie. Sojusze oparte na wspólnych wartościach i wzajemnym zaufaniu mogą zapewnić stabilność w niepewnym środowisku globalnym. NATO, jako jeden z najważniejszych sojuszy bezpieczeństwa na świecie, może odegrać decydującą rolę w kształtowaniu przyszłości, w której teraz żyjesz. Jego działania oraz zdolność do adaptacji mogą wpłynąć nie tylko na bezpieczeństwo państw członkowskich, lecz także na cały porządek międzynarodowy.

Jednym z najważniejszych zadań NATO w przyszłości pozostanie obrona zbiorowa. Zasada, zgodnie z którą atak na jedno państwo członkowskie jest traktowany jako atak na wszystkie, stanowi nie tylko zobowiązanie militarne, ale także silny sygnał polityczny jedności. Zasada ta może skutecznie odstraszać potencjalnych agresorów, podnosząc koszt wszelkich działań zbrojnych. W nadchodzącej dekadzie utrzymanie tej jedności będzie szczególnie istotne w obliczu rosnących rywalizacji geopolitycznych. Silne i spójne NATO może zapobiegać konfliktom, pokazując, że solidarność jest skuteczniejsza niż podziały.

Jednocześnie rola NATO nie powinna ograniczać się wyłącznie do siły militarnej. Współczesne bezpieczeństwo nie opiera się już tylko na czołgach, samolotach i żołnierzach. Cyberbezpieczeństwo, wojna informacyjna oraz ochrona infrastruktury krytycznej będą miały kluczowe znaczenie. NATO może odegrać ważną rolę poprzez koordynację strategii obrony cybernetycznej, wymianę informacji wywiadowczych oraz wspieranie państw członkowskich w reagowaniu na zagrożenia cyfrowe. W ten sposób sojusz może pomóc w ochronie instytucji demokratycznych, systemów gospodarczych oraz zaufania społecznego.

Kolejnym obszarem, w którym NATO może wpłynąć na przyszłość, jest zapobieganie kryzysom i zarządzanie nimi. Zamiast reagować dopiero po wybuchu konfliktu, sojusz ma możliwość większego skupienia się na systemach wczesnego ostrzegania, dyplomacji oraz współpracy z innymi organizacjami międzynarodowymi. Wspólne działania z Organizacją Narodów Zjednoczonych, Unią Europejską oraz partnerami regionalnymi mogą

pomóc w łagodzeniu napięć, zanim przerodzą się one w otwartą przemoc. Takie podejście nie tylko zmniejsza koszty konfliktów, lecz także ogranicza ludzkie cierpienie.

Istotną rolę mogą również odegrać partnerstwa z państwami nienależącymi do NATO. Wiele zagrożeń, takich jak terroryzm, piractwo czy niestabilność związana ze zmianami klimatu, nie uznaje granic państwowych. Budując zaufanie i współpracę poza własnym kręgiem członków, NATO może przyczyniać się do bezpieczeństwa globalnego, a nie tylko regionalnego. Dialog i współpraca mogą zmniejszać ryzyko nieporozumień oraz sprzyjać pokojowym rozwiązaniom wspólnych problemów.

W nadchodzących latach NATO będzie musiało zmierzyć się także z wyzwaniem wewnętrznymi. Różnice w priorytetach politycznych, możliwościach gospodarczych oraz nastrojach społecznych wśród państw członkowskich mogą osłabiać jedność sojuszu. Aby pozostać skutecznym, NATO musi znaleźć równowagę między interesami narodowymi a odpowiedzialnością zbiorową. Otwarty dialog, wzajemny szacunek oraz sprawiedliwy podział obowiązków będą niezbędne do utrzymania spójności.

Patrząc w przyszłość, mam nadzieję, że żyjesz w świecie, który ceni współpracę bardziej niż konfrontację oraz dialog bardziej niż przemoc. Mam nadzieję, że instytucje międzynarodowe nie osłabły, lecz stały się silniejsze i bardziej elastyczne. Jeżeli NATO będzie nadal się rozwijać, łącząc siłę militarną z dyplomacją, innowacją i odpowiedzialnością, może odegrać kluczową rolę w budowaniu bezpieczniejszej i bardziej sprawiedliwej przyszłości.

Gdy czytasz ten list dziesięć lat później, mam nadzieję, że możesz powiedzieć, iż ludzkość wybrała współpracę w czasie, gdy podziały wydawały się łatwiejsze, a organizacje takie jak NATO odegrały konstruktywną rolę w ochronie pokoju, a nie jedynie w przygotowaniach do wojny. Przyszłość nigdy nie jest pewna, ale dzięki zaangażowaniu, jedności i dalekowzroczności można ją kształtować w lepszym kierunku.

Z wyrazami szacunku,
Twoje Dawne Ja.

Nato i zagrożenia hybrydowe

„Wyższym stopniem sztuki wojennej jest pokonać wroga bez walki” – Sun Tzu.

Słowa starożytnego stratega idealnie oddają naturę współczesnych konfliktów. NATO (Organizacja Traktatu Północnoatlantyckiego) to sojusz obronny powstały po II wojnie światowej, którego celem jest zapewnienie bezpieczeństwa państw członkowskich, zarówno w strefie militarnej, jak i w przestrzeni hybrydowej. Pojawia się zatem kluczowe pytanie: jak w XXI wieku obronić się przed przeciwnikiem, który atakuje bez oficjalnego wypowiedzenia wojny? W dobie postępu technologicznego granice konfliktu się zacierają, to już nie tylko starcie armii na polu bitwy, lecz także działania „hybrydowe”: dezinformacja, cyberataki, naciski gospodarcze czy manipulacje polityczne. Współczesne wojny dowodzą, że przewagę można osiągnąć nie tylko siłą zbrojną, lecz także przez wykorzystywanie słabości wewnętrznych przeciwnika. NATO nadal pozostaje istotną tarczą bezpieczeństwa, lecz musi w pełni wykorzystywać nowoczesne narzędzia dostosowane do nowego wymiaru walki o wpływy.

Tradycyjna narracja przedstawia NATO jako tarczę przeciw agresji zewnętrznej. W kontekście współczesnych napięć sojusz ten postrzegany jest jako kluczowy element odstraszenia potencjalnych agresorów (np. Rosji) przed naruszeniem terytoriów państw członkowskich. Wobec kryzysów na Ukrainie czy działań militarnych w Syrii państwa NATO wzmacniały wschodnią flankę, udzielały wsparcia wywiadowczego, logistycznego i sprzętowego. Choć solidarność sojusznicza jest niezbędna, doświadczenia ostatnich lat, co często podkreślają analitycy wojskowi, pokazują, że sama przewaga sprzętowa nie gwarantuje szybkiego rozwiązania konfliktu.

Współczesne starcia coraz silniej zależą od technologii: rozpoznania, łączności i systemów wczesnego ostrzegania. Zachód dysponuje rozwiniętym rozpoznaniem satelitarnym i systemami AWACS, co daje lepszą orientację na polu walki. Aby utrzymać tę przewagę, Sojusz powołał m.in. program DIANA (Akcelerator Innowacji Obronnych NATO), inwestujący w technologie podwójnego zastosowania, takie jak sztuczna inteligencja. Jednocześnie użycie tanich dronów uderzeniowych (np. FPV) zmienia dynamikę starć, pozwalając precyzyjnie niszczyć ciężki sprzęt wroga. Co więcej, ataki hakerskie paraliżujące systemy bankowe czy elektrownie potrafią zdestabilizować kraj równie mocno co bombardowania. Nie bez powodu NATO uznało cyberprzestrzeń za pełnoprawną domenę operacyjną, a przedstawiciele Sojuszu wielokrotnie podkreślali, że poważny cyberatak może stanowić podstawę do uruchomienia Artykułu 5 Traktatu Waszyngtońskiego. Jak wynika z raportów Agencji Unii Europejskiej ds. Cyberbezpieczeństwa (ENISA), od momentu eskalacji wojny na Ukrainie liczba incydentów uderzających w infrastrukturę krytyczną państw europejskich wzrosła o kilkaset procent. W odpowiedzi na te zagrożenia aktywnie działa m.in. Centrum Doskonalenia Obrony Cybernetycznej NATO (CCDCOE) w estońskim Tallinnie.

Państwa mogą przegrać jednak nie tylko w cyberprzestrzeni, lecz także z powodu własnych słabości: korupcji, błędnych decyzji politycznych czy polaryzacji społecznej. Działania dezinformacyjne i sankcje ekonomiczne są w wojnie hybrydowej aktywnie eksploatowane. Również kwestie mniejszości narodowych bywają cynicznie wykorzystywane przez obcą propagandę. Sytuacja wielonarodowego składu regionu Donbasu posłużyła jako pretekst do inwazji zbrojnej, a kwestie takie jak sytuacja Polaków na Litwie bywają sztucznie podsycane w mediach społecznościowych, by skłócić dwa sojusznicze narody. Mechanizmy te dogłębnie badają eksperci z Centrum Eksperckiego NATO ds. Komunikacji Strategicznej (StratCom COE) w Rydze. Zwracają oni uwagę, że zorganizowane farmy trolli i kampanie dezinformacyjne kosztują państwa autorytarne ułamek budżetów wojskowych, a przynoszą potężne straty w zaufaniu do demokratycznych instytucji.

Kontrola narracji staje się narzędziem strategicznym. Zrozumienie potęgi propagandy ułatwia utwór George'a Orwella „Rok 1984”, który świetnie pokazuje mechanizm, w którym stała manipulacja informacją służy utrzymywaniu kontroli nad społeczeństwem. Powieść, wydana tuż po horrorze II wojny światowej, była przestrogą przed reżimami totalitarnymi.

Dziś, w erze deepfake'ów i algorytmów promujących fake newsy, jej przesłanie staje się przerażająco aktualne. Przewaga narracyjna może być równie decydująca jak militarna, bez kontroli nad informacją efektywność obrony maleje.

NATO wciąż pozostaje fundamentem bezpieczeństwa europejskiego dzięki kolektywnej obronie. Jednak współczesne konflikty udowadniają, że batalii o wpływy nie da się wygrać wyłącznie konwencjonalną siłą zbrojną. W XXI wieku państwa mogą przegrać „przed bitwą”, jeśli ich słabości wewnętrzne zostaną umiejętnie wykorzystane. Nawiązując ponownie do Sun Tzu, nowoczesny sojusz obronny musi zrobić wszystko, by wróg nie odniósł sukcesu „bez walki”. Dlatego poza modernizacją czołgów i lotnictwa, NATO musi nadal inwestować w odporność informacyjną, cyberobronę oraz edukację społeczeństw. Tylko synergia tarczy militarnej i strategii przeciwko zagrożeniom hybrydowym daje realną szansę na skuteczną obronę w nowym wymiarze wojny.



List do przyszłości

4 kwietnia 2036 roku 8 państw przyjmuje decyzję o rozwiązaniu sojuszu NATO. Kanada, Włochy, Anglia, Polska, Litwa, Norwegia, Portugalia i Francja uznały, że Sojusz Północnoatlantycki już nie spełnia swojej roli.

Kluczowym momentem w procesie rozpadu NATO była w 2032 r. decyzja Stanów Zjednoczonych o wystąpieniu z sojuszu. USA, jako jeden z głównych założycieli i filarów NATO, doszły do wniosku, że dalsze uczestnictwo w organizacji nie przynosi oczekiwanych korzyści politycznych ani militarnych. Zmiana priorytetów strategicznych oraz koncentracja na problemach wewnętrznych i regionie Indo-Pacyfiku doprowadziły do stopniowego wycofywania się Stanów Zjednoczonych z europejskiego systemu bezpieczeństwa. Decyzja ta znacząco osłabiła strukturę NATO i przyczyniła się do ostatecznego rozwiązania sojuszu, gdyż bez udziału USA organizacja straciła swoją dotychczasową siłę i znaczenie na arenie międzynarodowej.

Organizacja Traktatu-Północnoatlantyckiego, czyli NATO, od ponad siedemdziesięciu lat odgrywała kluczową rolę w zapewnianiu bezpieczeństwa międzynarodowego. Powstała po II wojnie światowej, jako sojusz obronny państw Zachodu, a jej głównym celem była ochrona członków przed zagrożeniem zewnętrznym.

Na początku XXI w. szczególnie istotne były konflikty regionalne, które choć ograniczone do określonych obszarów, miały wpływ na bezpieczeństwo całego świata. Napięcia i agresja Rosji w Europie Wschodniej, wojna na Bliskim Wschodzie czy w regionie Arktyki powodowały niestabilność polityczną oraz nowe zagrożenia militarne. Skutkiem takich konfliktów były również kryzysy humanitarne i migracyjne, które dotknęły także państwa NATO.

Jeden z najważniejszych konfliktów regionalnych w 2029 roku, który wpłynął na bezpieczeństwo międzynarodowe, było napięcie wokół Alaski. Region ten miał ogromne znaczenie strategiczne ze względu na swoje położenie geograficzne oraz bogactwa naturalne, takie jak ropa naftowa i gaz ziemny. Alaska znajdowała się blisko granicy z Rosją, co sprawiało, że stała się kluczowym obszarem rywalizacji militarnej i politycznej. Wzmacnianie obecności wojskowej Stanów Zjednoczonych na Alasce oraz działania Rosji po drugiej stronie Cieśniny Beringa prowadziły do wzrostu napięć w regionie. Dodatkowo topnienie lodów arktycznych otworzyło nowe szlaki morskie, co zwiększyło znaczenie Alaski w handlu międzynarodowym i nasiliło rywalizację światowych mocarstw. Konflikt ten, mimo że miał charakter regionalny, wywarł wpływ na stabilność globalną.

Jeszcze wcześniej wynikł problem geopolityczny w 2027 r. Był to spór o Grenlandię. Obszar ten zyskał na znaczeniu również z powodu zmian klimatycznych, które umożliwiły dostęp do bogatych złóż surowców naturalnych oraz otwierały nowe szlaki morskie. Grenlandia należała do Danii - państwa członkowskiego NATO - jednak zainteresowanie regionem wykazały także inne mocarstwa - Stany Zjednoczone, Rosja, Chiny. W debacie medialnej (np. po wypowiedziach Donalda Trumpa o chęci kupna Grenlandii) pojawiły się głosy, że jeśli USA zwiększą kontrolę nad Grenlandią, Chiny mogą czuć się zmotywowane do agresywniejszych działań wobec Tajwanu. Wiele lat nierozwiązany problem polega na rywalizacji o wpływy w Arktyce ...

Rozpoczęłam od historii alternatywnej, pisząc w jak najbardziej czarnych kolorach.

Rozmyślałam nad problemami w dzisiejszym świecie, które mogą przetrwać się w katastrofę dla naszego regionu. Zaznaczenie i analiza problemu – to droga do jego rozwiązania.

Liczę, że mój list do przyszłości jednak będzie optymistyczny, że za dziesięć lat NATO stanie się jeszcze bardziej nowoczesną i technologiczną organizacją. Współczesne konflikty coraz rzadziej opierają się wyłącznie na tradycyjnych działaniach militarnych. Coraz większe znaczenie mają cyberataki, wojna informacyjna oraz wykorzystanie sztucznej inteligencji. NATO będzie musiało inwestować w cyberbezpieczeństwo, ochronę infrastruktury krytycznej oraz rozwój nowoczesnych systemów obronnych, aby skutecznie reagować na zagrożenia XXI wieku.

Kolejnym ważnym aspektem przyszłości NATO będzie dalsze rozszerzanie współpracy między państwami członkowskimi oraz przyjmowanie nowych krajów do Sojuszu. Do NATO dążą państwa, które czują się zagrożone niestabilną sytuacją międzynarodową i chcą wzmocnić swoje bezpieczeństwo. Proces dołączania do Sojuszu jest jednak długi i wymaga spełnienia określonych warunków politycznych, militarnych i gospodarczych. Rozszerzenie NATO wzmacnia jego pozycję, ale jednocześnie zwiększa odpowiedzialność za bezpieczeństwo nowych regionów.

NATO za dziesięć lat powinno również odgrywać coraz większą rolę poza tradycyjną obroną militarną. Sojusz angażuje się w misje stabilizacyjne, których celem jest przywracanie porządku w regionach dotkniętych konfliktami, wsparcie lokalnych władz oraz ochrona ludności cywilnej. Jednym ze skutków wojen i niestabilności są masowe migracje. Ludzie uciekające przed konfliktami szukają schronienia w bezpieczniejszych krajach, co stanowi wyzwanie społeczne i polityczne dla państw przyjmujących. Poprzez misje stabilizacyjne NATO potrafi ograniczać przyczyny migracji i zapobiegać dalszemu rozprzestrzenianiu się konfliktów.

Najważniejszym elementem współpracy w NATO jest wzajemny szacunek między państwami członkowskimi. Tylko poprzez otwartą dyskusję, dialog i gotowość do kompromisu możliwe jest podejmowanie wspólnych decyzji oraz skuteczne reagowanie na zagrożenia. Właśnie te wartości stanowią fundament trwałego sojuszu.

GERIAUSI DARBAI VOKIEČIŲ KALBA



KAM (Alfredo Pliadžio) nuotr.

NATO und hybride Bedrohungen

Da sich die Welt ständig weiterentwickelt, bekommt auch der Begriff „Krieg“ eine neue Definition. Früher verstand man darunter eine Auseinandersetzung zwischen Staaten oder anderen Akteuren, die durch bewaffnete Gewalt ausgetragen wurde. Im 21. Jahrhundert sehen militärische Konflikte jedoch anders aus: Staaten sind mit Bedrohungen konfrontiert, die verdeckt und unauffällig wirken, deren Auftraggeber und Ausführende unklar und schwer vorhersehbar sind. Mit anderen Worten handelt es sich um Aggressionen, die ohne formelle Kriegserklärung stattfinden. Angesichts der heutigen globalisierten Welt merken wir vielleicht nicht einmal, dass wir bereits von hybriden Bedrohungen betroffen sind.

Hybride Bedrohungen sind Gefahren, die eine Vielzahl unterschiedlicher Mittel und Maßnahmen umfassen und oft unbemerkt bleiben. Der Begriff „hybride Bedrohungen“ wurde von dem US-amerikanischen Offizier Frank Hofmann geprägt und insbesondere nach den Ereignissen in der Ukraine im Jahr 2014 bekannt, als die Krim durch die Kombination aus militärischer Gewalt, Propaganda und Informationsoperationen annektiert wurde. Auf diese Weise wurde ein Teil eines souveränen und unabhängigen Staates besetzt. Seit 2016 besteht in Helsinki das Europäische Kompetenzzentrum zur Bekämpfung hybrider Bedrohungen, dessen Ziel die Sicherheit der EU- und NATO-Staaten durch Expertenwissen und Schulungen ist. Diese Entwicklungen zeigen deutlich, welche erheblichen Schäden solche Aktivitäten für Demokratie, staatliche Institutionen und die Gesellschaft insgesamt anrichten.

Einer der größten Formen hybrider Bedrohungen ist Desinformation. Dabei handelt es sich um die bewusste Verbreitung irreführender oder falscher Informationen mit dem Ziel, die öffentliche Meinung zu

beeinflussen, soziale Konflikte zu erzeugen, Misstrauen gegenüber der Regierung zu wecken oder Menschen gegeneinander aufzubringen. Sie wird häufig so dargestellt, dass sie wie glaubwürdige Information aussieht. Ein Beispiel für russische Desinformation ist der Abschuss des Flugzeugs MH-17: In offiziellen Meldungen wurde behauptet, dass es von ukrainischen Raketen abgeschossen worden sei. Nach langen Untersuchungen stellte der Rat der Internationalen Zivilluftfahrtorganisation (ICAO) fest, dass Russland im Jahr 2014 für den Abschuss des Passagierflugzeugs von Malaysia-Airlines über dem Donbass verantwortlich war.

Da unsere moderne Welt ohne soziale Medien unvorstellbar ist, werden diese zunehmend zum Hauptziel hybrider Bedrohungen. Soziale Netzwerke sind ein besonders wirksames Mittel zur Verbreitung von Desinformation, da veröffentlichte Inhalte viele Reaktionen und unterschiedliche Meinungen hervorrufen. Solche Informationsangriffe können Zweifel an militärischen Aktivitäten, staatlichen Entscheidungen, der Zuverlässigkeit internationaler Partner sowie an der



historischen Vergangenheit wecken. Dies schwächt den gesellschaftlichen Zusammenhalt und erzeugt Unzufriedenheit unter den Bürgern. Falsche Informationen beeinflussen nicht nur den Verstand, sondern auch Emotionen und Gefühle — und das ist noch gefährlicher. Emotional manipulierte und fehlgeleitete Personen können unbewusst zum Gegner ihres eigenen Landes werden und selbst zur Ursache von Unzufriedenheit werden.

Darüber hinaus stellen verschiedene Cyberangriffe eine große Bedrohung dar, da sie den Betrieb staatlicher Institutionen und wichtiger Systeme wie Strom-, Wasserversorgung oder Kommunikationsnetze stören können. Ein Beispiel hierfür ist der Cyberangriff auf Estland im Jahr 2007, bei dem ein Teil staatlicher Dienstleistungen zeitweise vollständig ausfiel. Die daraus resultierenden Störungen schwächten die Autorität des Staates und störten den Alltag. Solche Bedrohungen sind im 21. Jahrhundert besonders relevant geworden, da Staaten stark von Technologien und digitalen Systemen abhängig sind.



Hybride Bedrohungen betreffen nicht nur unsere Nachbarländer, sondern auch Litauen selbst. Eine der ersten Herausforderungen war die Migrantenkrise im Jahr 2021. Das Regime in Belarus lenkte gezielt Migrantenströme an die litauische Grenze, wurden anschließend Schmuggelballons gestartet und GPS-Störungen an Flughäfen verursacht. All dies zeigt, dass Gefahren auch in Friedenszeiten existieren. Die Welt ist unsicher geworden. Deshalb stellt sich die Frage: Wer kann helfen, den wachsenden Bedrohungen zu begegnen?

Litauen ist Mitglied der EU und der NATO. Nach dem Ende des Kalten Krieges begann die NATO neue Verteidigungsstrategien zu entwickeln, um auf moderne Herausforderungen, darunter hybride Bedrohungen, reagieren zu können. Im Jahr 2022, nach Beginn der groß angelegten russischen Invasion in die Ukraine, verstärkte die NATO die Verteidigung des östlichen Flügels und erhöhte die Truppenstärke der Alliierten in der baltischen Region. Dies zeigt, dass die NATO ihre Strategien ständig an geopolitische Veränderungen anpasst. Darüber hinaus verstärkt die NATO ihre Aufklärungs- und Gegenaufklärungsaktivitäten und setzt wirtschaftliche sowie politische Maßnahmen wie Sanktionen ein, um den Einfluss feindlicher Staaten einzuschränken. Erfreulicherweise bestätigte der stellvertretende US-Verteidigungsminister Elbridge Colby beim Treffen in Brüssel im Februar 2026, dass „die NATO der Zukunft auf Vertrauen aufgebaut sein muss“, was bedeutet, dass die Mitgliedstaaten weiterhin verpflichtet sind, einander zu helfen und gemeinsam zu handeln. Laut dem litauischen Diplomaten Eitvydas Bajorūnas ist die Reaktion der NATO auf hybride Bedrohungen tatsächlich systematisch und umfasst die Stärkung der institutionellen Fähigkeiten der Mitgliedstaaten, die Erhöhung der Aufmerksamkeit für hybride Aggressionen sowie die Förderung der gesellschaftlichen Widerstandsfähigkeit.

Angesichts der wachsenden Gefahren unterstützt die NATO den Einsatz neuer Technologien, um hybride Angriffe abzuwehren. Eines der wichtigsten NATO-Zentren befindet sich in Tallinn, in Estland. Dort finden internationale Übungen wie „Locked Shields“ statt, die zu den größten weltweit im Bereich Cybersicherheit gehören. Außerdem führen NATO-Staaten gemeinsame Verteidigungsübungen durch, teilen wichtige Informationen mit und planen, wie sie auf verschiedene Bedrohungen reagieren können. Bei den Cyberübungen werden beispielsweise Angriffe auf Stromnetze, Transportsysteme oder Kommunikationsinfrastrukturen simuliert, wodurch Soldaten und

Spezialisten ihre Reaktionsfähigkeiten trainieren können. Ebenso koordinieren NATO und die Europäische Union gemeinsame Übungen wie „EU Intergrated Reslove“, die auf Krisenmanagement und gemeinsame Reaktion auf hybride Angriffe ausgerichtet sind. Weitere wichtige NATO-Übungen in Europa sind „Steadfast Defender“, wo Zehntausende Soldaten teilnehmen, und die BALTOPS-Übungen in der Ostseeregion, die die Sicherheit der Region stärken.

In diesem Kontext spielt auch die Jugend eine wichtige Rolle. Aus eigener Erfahrung kann ich sagen, dass junge Menschen viel Zeit im Internet verbringen und daher ein leichtes Ziel für Desinformationen werden können. Wenn sich Jugendliche jedoch weiterhin für weltweite Ereignisse interessieren, ihr Wissen in der Schule im Staatsbürgerkundeunterricht erweitern und kritisches Denken entwickeln, schützen sie nicht nur sich selbst, sondern auch andere vor Desinformation. Außerdem bietet der Staat jungen Menschen Möglichkeiten, an zivilgesellschaftlichen Initiativen, Freiwilligenorganisationen oder Bildungsprojekten wie „Digitale Welle“ teilzunehmen, die die Widerstandsfähigkeit gegenüber Informations- und Cyberbedrohungen stärken. Dabei lernen sie, falsche Informationen zu erkennen und sich vor Cybergefahren zu schützen. Solche Aktivitäten ermöglichen es jungen Menschen, praktisch zur Stärkung der staatlichen Sicherheit beizutragen. Schließlich umfasst die Vorbereitung der Gesellschaft auch Ausbildung im Zivilschutz, die Stärkung der Reservekräfte und Informationen darüber, wie man sich in Krisensituationen verhält.

Auch ich selbst bemühe mich täglich, zur Bekämpfung hybrider Angriffe beizutragen. Ich interessiere mich für Geschichte, internationale Beziehungen und die Aktivitäten der NATO. Bevor ich Informationen weitergebe, überprüfe ich ihre Zuverlässigkeit. Während meines Aufenthalts in Deutschland habe ich verstanden, dass Zusammenarbeit, Solidarität und kritisches Denken sehr wichtige Faktoren für Sicherheit sind.

Zusammenfassend lässt sich sagen, dass hybride Bedrohungen heute ebenso real sind wie traditionelle bewaffnete Konflikte. Die NATO gewährleistet die Sicherheit der Staaten und ermöglicht koordinierte Maßnahmen, doch die langfristige Verteidigung hängt auch von der Gesellschaft ab. Besonders wichtig ist dabei die Jugend, denn bewusste, kritisch denkende und verantwortungsvolle junge Menschen können dazu beitragen, eine sichere, stärkere und besser vorbereitete Gesellschaft für Herausforderungen zu schaffen.



Lietuvos kariuomenės (Virginijaus Stonio) nuotr.

BIRUTĖ VENSLAVIČIŪTĖ, 17 m.

Vilniaus Žirmūnų gimnazijos
11 klasės mokinė

2-osios vietos
laimėtoja
rašinių
vokiečių kalba
grupėje

Brief an die Zukunft – Vilnius 2036

Hallo, meine zukünftige Birute,
ich schreibe dir aus dem Jahr 2026 – einer Zeit, in der Sicherheit nicht mehr selbstverständlich ist und Freiheit täglichen Mut und Verantwortung erfordert. Wir leben in einer Welt, in der Bedrohungen selten mit einem lauten Schlag einhergehen. Meistens kommen sie still und leise – durch Desinformation, Cyberangriffe, Misstrauen oder Gleichgültigkeit. Wenn ich also an das Jahr 2036 denke, hoffe ich nicht nur auf technologischen Fortschritt oder ein angenehmeres Leben. Vor allem hoffe ich, dass die Menschen lernen, sich gegenseitig zu schützen und zu verstehen, dass wahre Stärke aus Zusammenhalt entsteht.

Ich stelle mir Vilnius als eine Stadt vor, in der Sicherheit nicht nur in Militärparaden oder politischen Entscheidungen spürbar ist, sondern auch in der täglichen Haltung der Menschen. Die Flüsse sind sauberer, die öffentlichen Räume sind lebendig und die Gemeinschaften sind offen, fürsorglich und wachsam. Hier kennen sich die Menschen, vertrauen einander und verstehen, dass die Stärke des Staates nicht in seinen Grenzen liegt, sondern in seinen gegenseitigen Verbindungen. Eine solche Stadt wird nicht nur durch Waffen geschützt, sondern auch durch Werte – Respekt, Solidarität und Verantwortung für eine gemeinsame Zukunft.

In dieser Zukunft sehe ich die NATO nicht nur als Militärbündnis, sondern als lebendige Gemeinschaft demokratischer Gesellschaften. Es ist eine Organisation, die nicht nur Territorien verteidigt, sondern auch das Recht, frei zu denken, die Wahrheit zu sagen und seinen eigenen Weg zu wählen. In den letzten zehn Jahren hat sie noch mehr an Bedeutung gewonnen, denn moderne Konflikte finden nicht nur auf dem Schlachtfeld statt, sondern auch in den Köpfen der Menschen. Daher wird nicht nur die militärische Bereitschaft gestärkt, sondern auch die Bildung, das kritische Denken und die Widerstandsfähigkeit der Gesellschaften gegenüber Lügen, Angst und Spaltung.

Im Jahr 2036 sind die Menschen in der Lage, Desinformation so selbstverständlich zu erkennen wie das sichere Überqueren einer Straße. Cybersicherheit wird Teil der Alltagskultur, und die Zusammenarbeit zwischen Staaten ist keine Ausnahme, sondern die Normalität. Die NATO wirkt als Brücke zwischen verschiedenen Ländern, Erfahrungen und Generationen, damit keine Gesellschaft allein mit Bedrohungen konfrontiert ist. Diese Einheit gibt die Zuversicht, dass selbst die komplexesten Herausforderungen gemeinsam bewältigt werden können.

Die Rolle junger Menschen wird dabei besonders wichtig. Schulen fördern nicht nur das Streben nach Wissen, sondern auch Bürgermut – die Fähigkeit, für die Wahrheit einzustehen, den Schwachen zu helfen und Verantwortung für das Gemeinwohl zu übernehmen. Junge Menschen beteiligen sich an internationalen Projekten, ehrenamtlicher Arbeit und Krisenmanagement-Schulungen. Sie verstehen, dass Sicherheit nicht die Verantwortung anderer ist. Sicherheit beginnt mit jeder einzelnen Entscheidung – nicht untätig zu bleiben, wenn Lügen verbreitet werden, sich um Menschen in Notsituationen zu kümmern, an die Gemeinschaft zu glauben, auch wenn es einfacher wäre, sich abzuwenden.

Ich hoffe, dass die NATO nicht deshalb vereint geblieben ist, weil die Welt einfacher geworden ist, sondern weil die Länder Vertrauen statt Angst gewählt haben. Ihre Aufgabe besteht nicht nur darin, Kriege zu verhindern, sondern auch den Frieden zu bewahren, die Demokratie zu stärken und uns daran zu erinnern, dass Freiheit niemals selbstverständlich ist. Für kleine Länder wie Litauen bedeutet diese Einheit die Möglichkeit, mutig zu leben – zu schaffen, zu träumen und zu wachsen, ohne Angst zu haben, wir selbst zu sein.

Wenn Sie beim Lesen dieses Briefes im Jahr 2036 Frieden in Ihrer Stadt, Ihrem Land und der Welt empfinden, bedeutet dies, dass die wichtigsten Kämpfe nicht mit Waffen, sondern mit Werten gewonnen wurden. Es bedeutet, dass die Menschen verstanden haben, dass wahre Sicherheit aus Solidarität, Vertrauen und gemeinsamer Verantwortung entsteht. Aus einer einfachen, aber kraftvollen Entscheidung heraus – zusammen zu sein.

Ich wünsche Ihnen, dass Sie in einer Welt leben, in der das Wort „Frieden“ kein zerbrechliches Versprechen ist, sondern alltägliche Realität. In einer Welt, in der die NATO ein Symbol der Einheit bleibt und die Menschenwürde die höchste Form der Sicherheit ist.

Mit Hoffnung, Mut und Vertrauen in die Zukunft
Biruté



Lietuvos kariuomenės nuotr.

